

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ
ΠΛΙΓΑΔΩΝ

Πρωϊ στη
Ζούγκλα...

‘Ο Ταρζάν,
ή Τζεϊν, ό Γκαούρ, ή Ταταμ-
πού, ό Κεραυνός κι’ ή Θύελ-
λα, βρίσκονται ξαπλωμένοι
στην δχθη τοῦ μεγάλου Ποτα-
μού...

‘Ο Ποκοπίκο κι’ ή Χουχού
βρίσκουν κάπου έκεϊ κοντά,
δυό μικρές πρωτόγονες πιρό-
γες. Σάν καρυδότσουφλα. Τίς
ρίχνουν στό ποτάμι. Σκοτώ-
νουν μέ δαύτες την ώρα τους.

‘Η Πυγμαία ξαπλώνει ανά-

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

σκελα στη δική
της. ‘Απλώνει
δεξιά κι’ άρι-
στερά, έξω ά-
πό την πιρόγα.

τά χέρια και τα πόδια...

‘Ο Νάνος, όρθος άπ’ τη δι-
κή του, τη βλέπει. Ξεκαρδίζε-
ται στά γέλια :

— Διατί γελεις χρυσό μου :

— “Ετσι ποῦσαι ξαπλωμένη
στη βάρκα, μέ χέρια και πό-
δια έξω, ξέρεις πώς μοιάζεις.

— Πώς, καλέ ;

— Σάν... χελώνα αναποδο-
γυρισμένη !

‘Η Πυγμαία στραβομου-

τσουινιάζει :

— Πφφφ... "Αν δέν σ' άρέσω :
τη βόλτα σου !

"Ο Ποκοπίκο δένει τώρα μ' ένα χορτόσχοινο τήν πιρόγα του μέ τήν πιρόγα της Χουχους. Μέ τό μοναδικό κουπί του χτυπάει τά νερά. Τής λέει μέ πεποίθηση :

— Κύττα νά δείς πώς θά τρέχω, Σάν... βενζινάκακος !

Μά τό κουπί είναι ένα καί μικρό. Δέν μπορεί νά τραβήξει καί τίς δυό βάρκες μαζί.

"Ετσι, μέ τίς προσπάθειες τοῦ Νάνου, οί πιρόγες άναπτύσσουν ίλιγγιώδη.. άκινήσια.

"Η Χουχού κοροΐδεύει :

— "Αϊντε, χρυσό μου ! Πηγαδάκι θ' άνοίξουμε τώρα :

"Εκείνος τής άποκρίνεται εύγενικά :

— Μέ συγχωρεΐτε Μαμζέλι.. "Αν δέν σ' άρε γουστάρει, παγαΐντε μέ τό τράμ !

Ξαφνικά, πέρα στήν πυκνή βλάστηση τής δχθης, σπαραχτικό ξεφωνητό άκούγεται.

Οί "Ηρώές μας ξαφνιαζονται. Τρέχουν πρὸς τό μέρος π' άκούστηκε ή φωνή...

Καί νά : Φνάνουν κάτω άπ' ένα θεόρατο δέντρο. "Αντικρύζουν έκεί ένα μεγαλόσωμο μαύρο Ιθαγενή. "Εχει περάσει στο λαιμό κάποιου "Αράπη ένα χορτόσχοινο. Τό σφίγγει μέ λύσσα. Ζητάει νά τόν πνίξει.

"Ο Γκαούρ, ό Ταρζάν, ό Κεραυνός κι' οί τρείς Γυναΐκες χύνονται νά σώσουν άπ' τό φριχτό θάνατο τ' άμοιρο θύμα.

"Ομως τήν ίδια στιγμή, κάτι φοβερό γίνεται : ψηλά, άπ' τά κλαδιά τοῦ δέντρου, πέφτουν, σχεδόν ταυτόχρονα κάτω, έξη γερές θυλείες. Τυλήγονται στούς λαιμούς καί τών έξη Συντρόφων. Τραβιώνται άμέσως πρὸς τά πάνω Τούς κρατάνε σχεδόν αλώρούμενους. Μονάχα τά δάχτυλα τών ποδαριών τους άκουμπάνε στο χῶμα.

Στό μεταξύ, ό μεγαλόσωμος "Αράπης, λίγο πιό πέρα, άποτελειώνει τ' άμοιρο θύμα του.

"Ο Ταρζάν, ό Γκαούρ κι' ό Κεραυνός, παλεύον άπεγνωσμένα νά λευτερωθοῦν άπό τούς θανατερούς βρύγχους.

Τό ίδιο κι' οί τρείς Γυναΐκες. Μ' άνοιχτά στόματα καί γουρλωμένα μάτια, όλοι, άντικρύζουν τούς άραπάδες πάνω στο δέντρο. Κρατάνε τίς άκρες άπ' τά χορτόσχοινα μέ τίς θυλείες. Τά δένουν σέ χοντρά γερά κλαδιά.

Ξαφνικά ή Ττέϊν βγάζει σπαραχτική κραυγή :

— Βοήθεια Ταρζάν !.. Πνίγομαι !..

Τό σχοινί τή σφίγγει στο λαιμό περισσότερο άπ' τούς άλλους.

"Ο "Αρχοντας τής Ζούγκλας κάνει μιά άπεγνωσμένη προσπάθεια. Τινάζεται σάν λυσσασμένο λιοντάρι. Σπάζει τό χορτόσχοινο. Κάνει νά φτάσει κοντά στο Συντρόφισά του...

Ταυτόχρονα, ό Μαύρος πού είχε πνίξει τόν άλλον, μ' ένα πήδημα βρίσκεται μπροστά του. Κάνει νά τοῦ σφίξει μ' άλλο σχοινί τό λαιμό.

‘Ο Ταρζάν προφταίνει. Μὲ μιὰ τρομαχτική γροθιά τὸν σωριάζει κάτω...

Μ’ ἀσύλληπτη γρηγοράδα, λευτερώνει ἀπ’ τὸ βρόγχο τὴ Τζέιν. Τρέχει ἀμέσως νὰ λευτερώσει καὶ τοὺς ἄλλους συντρόφους του.

‘Η Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας, τώρα μόνο θυμάται πὼς στὴ ζώνη τῆς ἔχει πιστόλι. Τὸ τραβάει μὲ λύσσα. Πυροβολεῖ τοὺς Ἀραπάδες ποὺ βρίσκονται στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου.

‘Εκεῖνοι τρομοκρατημένοι σκαφαλώνουν στὴν κορφή. Ἀλαλάζουν ἀπαίσια...

Στὸ μεταξὺ ὁ Ταρζάν ἔχει λευτερώσει τὸν Γκαούρ, τὸν Κεραυνὸ καὶ τίς ἄλλες δυὸ γυναῖκες...

Λίγο πιὸ πέρα, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ κάτι χαμόκλαδα, παρακολουθοῦν τὴν τραγικὴ σκηνή, ἡ Χουχού κι’ ὁ Ποκοπίκος.

‘Η Πυγμαλία ρωτᾷ τὸ Νάνο:

— Τί κάθεται, χρυσό μου ;
‘Εσὺ δὲν θὰ σφάζεις κανένα ;

‘Ο «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» σηκώνει τὸ κεφάλι. Κυττάζει βαρετὰ πρὸς τὴν κορφή τοῦ δέντρου. Βλέπει κι’ ἀκούει τοὺς Ἀραπάδες ποὺ ἀλαλάζουν τρομοκρατημένοι. Χασμουριέται :

— ὦχ, ἀδερφέ !.. Ἀξίζει τὸν κόπο ν’ ἀνέβω κ’ ἐκεῖ πάνω γιὰ .. πέντ’ ἔξη νοματαίους ;
‘ Χουχού ἐπιμένει :

— Καλὲ ἀνέβα, χρυσό μου !.. Εἶναι πολὺ ρωμαντικῶδες νὰ σφάζεις ἐπὶ τῆς... κορφῆς !..

‘Ο Ποκοπίκος ἔχει ἀγύριστο κεφάλι :

— Ἀμα τοὺς τρώει ὁ σβέρκος, ἄς κατέβουνε τοῦ λόγου τους .. Ἐγὼ δὲν ἀνεβαίνω... Τί θές δηλαδὴ ; Νὰ μὲ περάσουνε γιὰ... ξελιγωμένο ;

Βγαίνουν ἀμέσως ἀπ’ τὴν κρυψώνα τους. Τρέχουν κοντὰ στοὺς ἄλλους.

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμποὺ ἐπιμένουν ν’ ἀνέβουν πάνω στὸ δέντρο. Νὰ χτυπηθοῦν μὲ τοὺς Μαύρους ποὺ βρίσκονται στὴν κορφή...

‘Ο Ταρζάν τοὺς ἐμποδίζει. Βρίσκει πὼς εἶναι ἄσκοπο κι’ ἐπικίνδυνο αὐτὸ ποὺ θέλουν νὰ κάνουν. Οἱ Ἰθαγενεῖς ἔχουν μεγάλῃ εὐκινησία πάνω στὰ δέντρα. Πετᾶνε ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί σὰν πουλιά. Δύσκολα θὰ μπόρουν ἐκεῖ πάνω νὰ τὰ βάλουν μαζί τους.

‘Ο Ποκοπίκος πετᾷ μιὰ ἰδέα :

— Ξέρετε τίποτις μάγγες ; Δὲν βάζουμε μπουρλόττο στὸ δέντρο, νὰ σπάσουμε πλακάρα ;

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἡ Τζέιν κι’ ὁ Κεραυνὸς συμφωνοῦν. Ἀρχίζουν νὰ μαζεύουν ξερά χαμόκλαδα. Τὰ σωριάζουν γύρω στὸν κορμό.

‘Ο Γκαούρ, ἡ Ταταμποὺ κι’ ἡ Θύελλα, ζητᾶνε νὰ τοὺς ἐμποδίσουν.

‘Ο μελαψὸς Γίγαντας φωνάζει : Εἶναι ἀνάνδρο αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε νὰ κάνετε !.. Τὸ τίμιο καὶ ἀνδρικό εἶναι νὰ χτυπηθοῦμε μαζί τους !..

‘Ο Ταρζάν συνεχίζει τὴ δουλειά του. Χαμογελάει εἰρωνικά. Μουρμουρίζει :

— Μήπως ἦταν τίμιο κι’ ἀν-

δρικό νά μᾶς πετάξουν ἐκεῖ-
νοι τίς θυλεῖς ;

Τώρα ὁ Κεραυνὸς ἔχει βγά-
λει τὸν ἀναπτήρα του. Βάζει
φωτιά στὰ ξερὰ χαμόκλαδα.
Σὲ λίγες στιγμές τὸ θεόρατο
δέντρο θὰ τυληχτεῖ σὺς φλό-
γες. Οἱ Ἀραπάδες πού βρί-
σκονται πάνω, θὰ βροῦν φριχ-
τὸ καὶ μαρτυρικὸ θάνατο μέ-
σα σ' αὐτές. Θὰ καοῦν ζων-
τανοί.

Τὸ μυαλὸ τοῦ ὑπέροχου
«Ἑλληνα θολώνει μπροστά σ'
αὐτὸ τὸ ἔγκλημα. Δίνει μιὰ
ὑπεράνθρωπη σπρωξιὰ στὸ
Γιό του. Τὸν σωριάζει τρία
βήματα πέρα.

Ἀμέσως, μὲ τίς γυμνές πα-
τοῦσες του, ποδοπατάει τ' ἀ-
ναμένενα χαμόκλαδα. Ζητάει νά
τὰ σβύσει.

Ἡ φωτιά καίει τίς σάρκες
τῶν ποδαριῶν του. Ὁ Γκαούρ
τρίζει τὰ δόντια. Μουγγρίζει
ἀπ' τοὺς πόνους. Ὁμως ἐπι-
μένει...

Ὁ Ταρζάν γίνεται θεριὸ ἀ-
νήμερο. Οὐρλιάζει ἄγρια :

— Σκύλε ! Ἐσὺ διατάξεις
ἐδῶ στή Ζούγκλα, γιὰ ἐγώ ;

Ταυτόχρονα σφίγγει τὴ σι-
δερένια γραθιά του. Τοῦ δί-
νει τρομερὸ χτύπημα στὸ πρό-
σωπο.

Ὁ Γκαούρ κλονίζεται. Τα-
λαντεύεται. Ἀπ' τὴ μύτη του
τρέχει ποτάμι τὸ αἷμα. Εἶναι
ἔτοιμος νά σωριαστεῖ κάτω.

Ἡ Ταταμπού κι' ἡ Τζέϊν
προφταίνουν. Τὸν συγκρατοῦν...

Ὁ Ταρζάν μουγγρίζει σὰν
μανιασμένον θεριό :

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀρχοντας
τῆς Ζούγκλας ! Ὁποῖος πα-

ρακοῦει τίς διαταγές μου θὰ
πεθαίνει !..

Ὁ Γκαούρ χαμηλώνει τὸ κε-
φάλι ὑποτακτικὰ. Λέξι δὲν
βγαίνει ἀπ' τὰ χεῖλιά του. Ξε-
μακραίνει λίγα βήματα. Πέ-
φτει βαρὺς πάνω σὲ μιὰ πέ-
τρα. Ἀκουμπάει τοὺς ἀγκώ-
νες στὰ γόνατα. Κρύβει τὸ μα-
τωμένο πρόσωπο σὺς παλάμες
του. Μένει σ' αὐτὴ τὴ στάση
ἀκίνητος. Μαρμαρωμένος...

Ὁ Ποκοπίκο γυρίζει σιτὴ
Χουχού. Τῆς δείχνει μὲ τὴ μα-
τιά του τοὺς γιγαντόσωμο
«Ἑλληνας. Ψιθυρίζει :

— Πολὺ τὸν γουστάρω, ἀ-
δερφέ μου ! Μόλις ἄρπαξε τὴ
στράκα του, πῆγε πάσσο, ὁ
μάγκας .. Ἔ, ρε καὶ νάμην
τοῦ λόγου μου ! Ὁ Ταρζάνα-
κας τώρα, θάψαχνε μὲ τὸ κερί
νάβρει τήν.. κεφάλι του !

Στὸ μεταξύ τὰ σωριασμένα
γύρω στὸ δέντρο χαμόκλαδα
ἔχουν φουντώσει. Οἱ φλόγες
ἔχουν μεταδοθεῖ στὰ πρῶτα
κλαδιά. Σκαρφαλώνουν λαί-
μαργες πρὸς τὰ πάνω ! Σὲ λί-
γες στιγμές θὰ φτάσουν στήν
κορφή...

Οἱ Μαῦροι, πού βρίσκοντ'
ἐκεῖ πάνω, οὐρλιάζουν τώρα
σὰν τρελλοί.

Κανένα ἄλλο δένδρο δὲν ὑ-
πάρχει ἐκεῖ γύρω τους. Τὸ πιὸ
κοντινὸ ἀπέχει δέκα μέτρα.
Ἀδύνατο νά πηδήσουν. Νά
σωθοῦν.

Ὁμως κάτι πρέπει νά γίνει.
Δὲν μποροῦν νά κάτσουν μὲ
σταυρωμένα χέρια. Οἱ φλόγες
ἔχουν ἀρχίσει κι' ὅλας νά τσου-
ρουφλίζουν τὰ ποδαρία τους

‘Ο Ποκοπίκο κι’ ἡ Χουχού ρίχνουν στὸ Ποτάμι ἓνα μεγάλο κορμὸ δένδρου. Προχωροῦν μ’ αὐτὸν γιὰ τὸ νηαὶ τοῦ Μυστηρίου.

Καὶ νά: ‘Η φρίκη τοῦ θανάτου, τοὺς κάνει νὰ πάρουν ἀπεγνωσμένη ἀπόφαση:

Κόβει γρήγορα καθ’ ἓνας τους ἀπὸ δυὸ φουντωμένα κλαδιά. Τὰ κουνᾶνε, μ’ ἀνοιχτά τὰ μπράτσα τους, σὰν φτεροῦγες. Πηδοῦν στὸ κενό...

‘Ετσι ἡ πτώση τους γίνεται ἀργή. Πέφτουν κάτω χωρὶς νὰ πάθουν κακὸ!...

‘Ο Ταρζάν, ὁ Κεραυνὸς κι’ οἱ γυναῖκες μένουν μ’ ἀνοιχτὸ στόμα. ‘Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει μὲ θαυμασμό:

— Σάν...γαλοπούλες πετάξανε οἱ ἄτιμοι! Πολὺ τοὺς γουστάρω, ἀδερφέ μου!

Οἱ Ἀραπάδες μόλις φτάνουν

κάτω, πετᾶνε τὰ κλαδιά. Τὸ βάζουν στὰ πόδια. Παίρνουν κατεύθυνση πρὸς τὸ Νοτιά. Τραβᾶνε κατὰ τίς ἐκβολές τοῦ μεγάλου Ποταμοῦ.

‘Ο Ταρζάν φωνάζει στοὺς Συντρόφους του:

— Ἐμπρός!... Ἐλάτε νὰ τοὺς παρακολουθήσουμε. Ξέρω ποῦ βρίσκεται τὸ χωριὸ τους...

Τοὺς ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια:

— Ἀνέκουν στὴν τρομερὴ φυλὴ Χουράχ... Ἀπὸ θρησκευτικὴ μανία σκοτώνουν κάθε ἄνθρωπο ποὺ βρίσκεται μπροστὰ τους. Χωρὶς ὁμως νὰ χυθεῖ οὔτε μιὰ σταγόνα αἷμα. Γι’ αὐτὸ τοὺς πνίγουν μὲ τὰ σχοινιά...

• «Έτσι νομίζουν πώς εύχαρι-
στούν την παντοδύναμη Θεά
τους Γκαράγκα... Είναι το πέ-
τρινο Άγαλμα μιᾶς σατανι-
κής τερατόμορφης γυναίκας.
Τὰ χεῖλια της μοιάζουν σὰν
νᾶναι ἔτοιμα νὰ κινηθοῦν. Νὰ
μιλήσουν.

• Οἱ μαῦροι Χουράχ περιμέ-
νουν πὼς κάποτε θὰ τοὺς πεῖ
τὸ «Μεγάλο μυστικό»...

• Ο Ποκοπίκο τὸν διακόπτει :

— «Έ, μπαρμπα Μεγαλειό-
τατε! Μὲ τὴν πάρλα σου θὰ
χάσουμε τοὺς... μαστρο-Πνιγά-
δες! Δὲν εἶπες πὼς θὰ τοὺς...
περικολουθήσουμε; Κοντεύει
μεσημέρι, κι' ἡ χατζάρα μου
δὲν ἔχει κάνει ἀκόμα σεφτέ!..

• Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
φωνάζει πάλι στοὺς Συντρό-
φους του:

— Ἐμπρός!.. Ἀκολουθεῖστε
με!.. Οἱ μαῦροι κακοῦργοι πρέ-
πει νὰ τὸ πληρώσουν ἀκριβά...

• Ὅλοι εἶναι πρόθυμοι νὰ τὸν
ἀκολουθήσουν. Μονάχα ὁ Γκα-
ούρ μένει καθισμένος κι' ἀκί-
νητος στὴν πέτρα του.

• Ο Ταρζάν τὸν διατάζει ἄ-
γρια:

— Σήκω κι' ἐσύ... Μιὰ και
βρέθηκες ἐδῶ, πρέπει νὰ βοη-
θήσεις Ἀλλοιῶς γκρεμοτσακί-
σου ἀπ'τὰ μάτια μας. Ἡ καλω-
σύνη σου θὰ μᾶς καταστρέψει!..

• Ο ὑπέροχος Ἑλληνας τρα-
βάει τίς πολάμες ἀπ' τὸ κα-
ταματωμένο πρόσωπό του. Ρί-
χνει πονεμένη ματιά στὸν Κε-
ραυνὸ καὶ στὴ Θύελλα. Παρα-
ξενος στεναγμὸς ξεφεύγει ἀπ'
τὰ πλατεῖα μελαψὰ στήθεα
του. Ἀνασηκώνεται ἀργά Ξε-
κινᾷ ὑπάκουα μαζὶ μ' ὅλους

τοὺς ἄλλους...

Τὸ πρόσωπο τῆς πανώριας
Ταταμποῦ ἔχει γίνεи μαυρο-
πρόσινο. Ὅμως δαγκώνει μὲ
λύσσα τὰ δόντια της. Κρατάει
σφιγμένα τὰ χεῖλια. Τίποτα
δὲν λέει.

• Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
φαίνεται τώρα κᾶπως μετα-
νοιωμένος. Καθὼς προχωροῦν,
ζυγώνει κοντά. Μουρμουρίζει :

— Μπράβο, Γκαούρ!.. Φαί-
νεται πὼς ἄρχισες νὰ βάζεις
μυαλό. Νὰ καταλαβαίνεις πό-
σο μικρὸς εἶσαι γιὰ νὰ τὰ βά-
λεις μαζὶ μου! ὦχ, ἀδερφέ! Ὅ-
σον καιρὸ ἔδινα τόπο στὴν
ὀργή. Σ' ἄφησα νὰ τὸ πάρεις
ἐπάνω σου!.. Νόμισες πὼς θὰ
γίνεις ἀκόμα κι' Ἀρχοντας
τῆς..

• Ο Γκαούρ δὲν τὸν ἀφήνει
νὰ τελειώσει... Καρφώνει ἄ-
γρια πάνω του τὴ μαύρη πυ-
ρωμένη ματιά του. Ψιθυρίζει
ὅσο μπορεῖ πιδ σιγά :

— Ἡ προσβολὴ τοῦ μοῦκα-
νες, Ταρζάν, νίκησε κι' αὐτὴν
ἀκόμα τὴν καλωσύνη μου. Δὲν
στὴν ξεπλήρωσα ἀμέσως, γι-
ατί λυπήθηκα τὰ παιδιὰ μας..
• Ο Γιὸς μου καὶ ἡ Κόρη σου
ἀγαπιῶνται. Τ' ὄνειρο τῆς ζω-
ῆς τοὺς εἶναι νὰ παντρευτοῦν.
Δὲν θᾶπρεπε νὰ σταθοῦμε ἐμ-
πόδια σ' αὐτὴ τὴν ἱερὴ ἔνωση...
Ἀκουσέ με λοιπόν : Ἀπόψε,
πρὶν τὰ μεσάνυχτα θὰ σὲ πε-
ριμένω στὴν ὄχθη τῆς Λίμνης
Ζάχ. Θὰ ῥθείς μονάχος. Θὰ
χτυπηθοῦμε σὰν τῆμοι ἄν-
τρες!.. Ἄν μὲ σκοτώσεις, θὰ
μὲ θάψεις βαθιά στὴ γῆ. Ποτὲ
δὲν θὰ πεῖς σὲ κανένα τίποτα.
Θὰ τοὺς ἀφήσεις ὅλους νὰ πι-

στέφουν πώς χάθηκαν στη Ζούγκλα. Πώς με σπάραξαν τὰ πεινασμένα θηρία.. Τὸ ἴδιο θὰ κάνω κι' ἐγώ...

Ὁ Ταρζάν τὸν κυττάζει χαμένα. Ὁ γιγαντώσωμος "Ἐλληνας" συνεχίζει :

— "Ἄν δὲν φανεῖς στὴν ὄχθη τῆς Λίμνης μέχρι τὰ μεσάνυχτα, θὰ ρθῶ ἐγὼ στὴ Σπηλιά σου. Θὰ σοῦ πληρώσω ἐκεῖ τὴν προσβολή...

Ὁ Κεραυνός, ἡ Τζεϊν, ἡ Θύελλα κι' οἱ δυὸ Νᾶνοι ἔχουν προχωρήσει μπροστά. Ἡ Ταταμποῦ ἀκολουθεῖ πίσω ἀπ' τοὺς δυὸ Γίγαντες.

Ὁ Γκαούρ σταματάει. Γυρίζει. Περιμένει λίγες στιγμὲς μέχρι πὺ νὰ τὸν φτάσει ἡ Συντρόφισσά του. Τὴν τραβάει ἀπ' τὸ χέρι :

— Πᾶμε Ταταμποῦ... Νοιώθω πὺ δὲν εἶμαι καλά. Πρέπει νὰ γυρίσουμε στὸ βουνό μας.

Ξεκινᾶνε. Προχωροῦν ἀργά.

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας" τοὺς παρακολουθεῖ ἀκίνητος. Μαρμαρωμένος. Τοὺς βλέπει νὰ χάνονται στὸ βάθος τῆς ἄγριας περιοχῆς.

Τέλος, σφίγγει μὲ λύσσα τὶς γροθιές. Τρίζει τὰ δόντια του. Μουρμουρίζει μονάχος σὰν νὰ παραμιλάει :

— Σὲ λυπᾶμαι Γκαούρ !

Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνει κι' ἄλλοιῶς. Θὰ ρθῶ τὰ μεσάνυχτα στὴν ὄχθη τῆς Λίμνης. Πρέπει νὰ πεθάνεις !

Γυρίζει ἀμέσως. Προχωρεῖ μὲ γρήγορο βῆμα. Φτάνει τοὺς ἄλλους πὺ βρίσκονται μπροστά.

"Ὅλοι παραξενεύονται πὺ τὸν βλέπουν μονάχο. Ὁ Κεραυνὸς ρωτᾷ :

— Ποῦ εἶναι ὁ Πατέρας μου; Ἡ Μητέρα μου;

Ὁ Ταρζάν τὸν καθησυχάζει :

— Τράβηξαν δεξιότερα. Εἶπαν πὺς θ' ἀκολουθήσουν ἄλλο μονοπάτι.. Θὰ συναντηθοῦμε στὶς ἐκβολές τοῦ ποταμοῦ.

Συνεχίζουν ὅλοι τὸ δρόμο τους...

Ὁ Ποκοπίκο κουνάει τὸ κεφάλι. Ρωτᾷ σιγὰ τὴ Χουχού :

— Ξέρεις γιατί ἄλλαξε πορεία ὁ Μαντράχαλος :

— Οὐδὲν, χρυσὸ μου!..

— Γιατὶ μὲ τὴ γροθιά ποῦ φάγε, ἔχασε τὸ... μπούσουλα!

ΟΙ ΠΙΡΟΓΕΣ

ΜΕ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας" μὲ τοὺς Συντρόφους του, προχωροῦν, ὅπως βλέπουμε, κατὰ μῆκος τοῦ μεγάλου Ποταμοῦ.

Ξαφνικά ἀντικρύζουν καμμιὰ δεκαριά πιρόγες νὰ παρασύρονται ἀπ' τὸ ρεῖμα. Νὰ κατεβαίνουν πρὸς τὶς ἐκβολές. Πρὸς τὴ θάλασσα.

Σὲ κάθε πιρόγα μέσα, βρίσκεται ἓνας μαῦρος τῆς φυλῆς Χουράχ. Κι' ἓνας ἄλλος νεκρὸς Ἀράπης.

Ὁ Ταρζάν λέει στὸν Κεραυνό :

— Παράξενο μοῦ φαίνεται!.. Οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ μόλις πνίξουν τὰ θύματά τους, τὰ παρᾶνε νὰ χορτάσουν τὰ δρᾶνια. Γιατὶ τώρα τὰ μεταφέ-

ρουν ; Ποῦ νὰ τὰ πηγαίνουν ἀραγε ;

Ὁ Γιδὸς τοῦ Γκαούρ, μωρ-μουρίζει :

— Δίκοι ἔχεις Πατέρα. Ἄς τοὺς παρακολουθήσουμε χω-ρίς νὰ μᾶς δοῦν...

Καθὼς προχωροῦν, ὁ Ποκο-πίκο κάνει διάφορους συλλο-γισμούς :

— Μυστήριοι ἄνθρωποι αὐ-τοὶ οἱ... Πνιγάδες, ἀδερφέ μου ! Τί διάβολο τοὺς θέλουν τοὺς Μακαρίτες ! Βρὲ μπάς κι' εἶναι Γερμανοὶ καὶ τοὺς κάνουνε... μοσχολάπουνε ;

Ἡ Χουχού τὸν μαλλώνει :

— Σκᾶσε ἐπὶ τέλους, χρυσό μου ! Ὅλο βλακομάρες λές !..

Ὁ Νᾶνος συνεχίζει τοὺς συλλογισμούς του γιὰ τοὺς νεκροὺς Ἀραπίδες :

— Βρὲ μὴ τοὺς παστῶνουνε καὶ τοὺς πουλᾶνε γιὰ... μαῦρο χαβιάρι ;

Τέλος, χωρὶς νὰ τοὺς ἀντι-ληφθοῦν οἱ Μαῦροι μὲ τίς πι-ρόγες, φθάνουν στὶς ἐκβολές τοῦ Ποταμοῦ. Ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὸ Ποτάμι καὶ στὴ θάλασσα, βρίσκεται κάποιον νησάκι. Στ' ἀνοιχτά του ἔχει ἀράξει ἕνα μεγάλο Ἰστιοφόρο.

Οἱ πιρόγες κατευθύνονται πρὸς αὐτό...

Οἱ τέσσερες Σύντροφοι, μαζί μὲ τοὺς Νάνους, ψάχνουν νὰ βροῦν τὸ πιὸ κοντινὸ σημεῖο πρὸς τὸ Νησί καὶ τὸ Καράβι.

Ξαφνικά, παράξενη μουσικὴ φτάνει στ' αὐτιά τους. Λές καὶ παίζουν χιλιάδες φλογέρες μαζί...

Ὁ Ταρζάν τοὺς ἐξηγεῖ :

Εἶναι τὰ μπαμποῦ ποῦ φυ-τρώνουν στὶς ὄχθες. Τὰ σκου-λήκια ἔχουν κάνει τρύπες στὰ κούφια καλάμια τους. Καθὼς φυσᾶει ὁ ἄέρας, περνᾶει μέσ' ἀπ' αὐτές. Ἔτσι βγαίνουν οἱ παράξενοι ἤχοι π' ἀκοῦμε !..

Ὅμως δὲν προφταίνει νὰ τε-λειώσῃ τὰ λόγια του. Τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ περίεργο γίνεται. Μιὰ μεγάλη κι' ἐκτυφλωτικὴ λάμψη φαίνεται στὸ Νησί. Σάν ν' ἀνέτειλε ἐκεῖ ἕνας δεύ-τερος Ἥλιος.

— Τὰ μάτια τῶν Συντρό-φων δακρύζουν. Τὰ κλείνουν γιὰ νὰ μὴ τυφλωθοῦν ! Τόσο δυνατὸ φῶς, πρώτη φορὰ ἀν-τίκρυσαν.

Ἡ λάμψη γυρίζει γιὰ λίγο δεξιὰ κι' ἀριστερά, σάν προ-βολέας Καραβιοῦ. Τέλος σβύ-νει ξαφνικά. Χάνεται...

Κανένας ἀπὸ τοὺς ἡρώες μας δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυσ-τήριο αὐτό. Ἡ περιέργεια τοὺς κεντρίζει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ φτάσουν μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα ἐκεῖ...

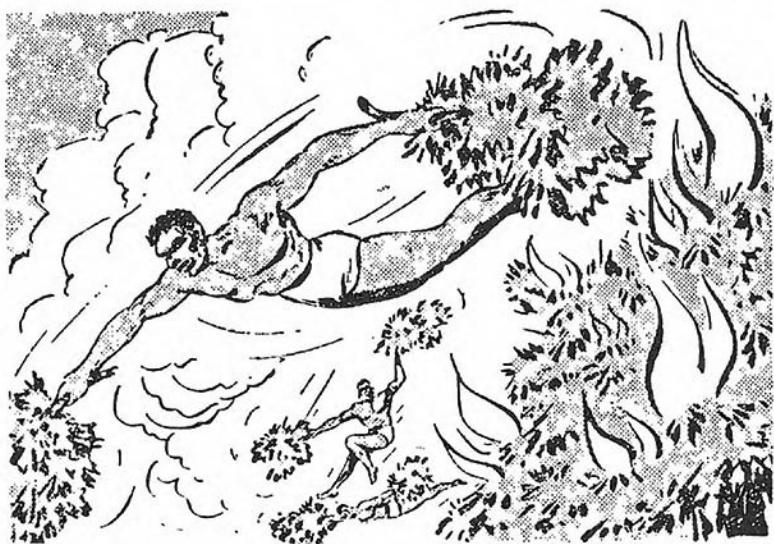
Ἔτσι, ὅλοι μαζί στρώνον-ται ἀμέσως στὴ δουλειὰ. Μὲ κλαδιά δέντρων καὶ μπαμποῦ φτιάχνουν μιὰ μικρὴ σχεδιά.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Κε-ραυνὸς κι' ἡ Θυέλλα, τὴ ρί-χνουν στὸ νερό. Ξεκινᾶνε..

Τοὺς δυὸ Νάνους δὲν τοὺς παίρνουν μαζί. Τοὺς ἀφήνουν στὴ στεριά.

Ὁ Ποκοπίκο διαμαρτύρεται :

— Μωρὲ μπράβοοοο ! Ἐσεῖς πηγαίνετε ταξιδάκι ἀναψυχά-ρας καὶ μονάχα ἐμένα ἀφήνε-τε μπουκάλα !

Οἱ Μαῦροι τῆς φυλῆς Χουράχ γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ' τὴς φλόγες
ρίχνονται στὸ κενό.

Ἡ κοντόχοντρη Πυγμαία τὸν
διορθώνει :

— Μόνο τοῦ λόγου σου,
χρυσό μου; Ἐμένα μὲ ξεχνᾷς;

— Ἐσένα δὲν σ' ἀφήσανε
μπουκάλα.

— Ἀλλὰ τί μ' ἀφήσανε,
καλέ;

— ...νταμουζάνα!

Λίγο πὺδ πέρα βρίσκεται,
καμμένος κάτω, ἓνας ξερός κορ-
μός δέντρου. Οἱ δυὸ Νάνοι,
μὲ μεγάλες προσπάθειες κατα-
φέρνουν νὰ τὸν ρίξουν στὰ νε-
νερά. Ἡ Χουχού καβαλλάει
μπροστά Ὁ Ποκοπικό, ὀρθός
πίσω, μ' ἓνα μακρὸ κλαδί,
σιπρώχνει τὸ κούτσουρο. Φω-
νάζει στὴν Πυγμαία :

— Ποιὸς στὴ χάρη σου, μω-
ρὴ μαμζέλ! Πού τὸ φανταζό-
σουν νὰ μπείς καὶ σὲ γόν-
δολα!

Ἡ Χουχού ἔχει τὸ νοῦ της
ἀλλοῦ. Ψιθυρίζει ρωμαντικά :

— Ποιὸς ξέρει!.. Μπορεῖ στὸ
νησί πού θὰ πάμε, νὰ βρεθεῖ
καὶ κανένας .. σύζυξ!

Ὁ Ποκοπικό συμφωνεῖ :

— Ἐμένα μοῦ λές; Μόλις
φτάσουμε, θὰ γίνεις .. ἀνάρ-
παυτὴ! Καθὼς εἶσαι καὶ τρυ-
φεροῦλα, καὶ τὰ κοκαλάκια
σου θὰ τραγανίσουνε! Ὁλέ.

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» δὲν τὸν
προσέχει. Ἀναστενάζει :

— Ἀχ — βάχ, ἡ καφερὴ!..
Ἐνα μονάχα φοβᾶμαι: Μὴ μὲ

ζητήξει σὲ γάμο ἐκείνος ὁ φαλακρός ! Μὲ γλυκοκουττάζει ὡσπερ ξερολούκουμο !..

— Ποιὸς φαλακρός ;

— Καλὲ δὲν τὸν εἶδες στὸ πηλὸν ; Μέγας εἶσαι Κύριε ! Μὲ χωρεῖτε κιδλας !

Ὁ Νάνος τὴν κουττάζει χαμένα. Ψιθυρίζει :

— Τόσο μακριὰ καὶ ξεχώρισε ποιὸς εἶναι φαλακρός ; Μπράβο μάαατι !

Ἡ Χουχού θυμῶναι :

— Καλὲ στραβομάρα εἶχες, χρυσό μου ; Καλὲ δὲν εἶδες προηγουμένως τὴ λάμψη τῆς... φαλακρός του ;

ΠΑΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟ

Ὁ Ταρζάν μὲ τοὺς Συντρόφους του προχωροῦν μὲ τὴ σχεδία, μὲ κατεύθυνση πρὸς τὸ ἀραγμένο καράβι.

Τώρα ἔχουν πλησιάσει ἀρκετά. Κινδυνεύουν νὰ τοὺς δοῦν. Γι' αὐτὸ πηδοῦν στὴ θάλασσα. Μονάχα τὰ κεφάλια τοὺς ἀφήνουν ἔξω ἀπ' τὸ νερό... Βελοκονταὶ στὸ σημεῖο ποὺ πρέπει νὰ χωρίσουν. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκας κι' ἡ Συντρόφισσά του θὰ προσπαθήσουν νὰ φτάσουν στὸ Καράβι. Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα θὰ τραβήξουν γιὰ τὸ Νησί.

Ἔτσι καὶ γίνεται.

Ἄς παρακολουθήσουμε πρῶτα τοὺς δυὸ Νέους.

Προχωροῦν ἕνα μικρὸ διάστημα. Ξαφνικὰ φτάνει στ' αὐτιά τους μιὰ γνώριμη φωνή

— Ἐ, ἀνθυπομαντράχαλοι ! Κάντε στὴν πάντα νὰ μὴ σὰς

κόψει τ'... ἀντιτορπιλικό !..

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Θύελλα γυρίζουν. Βλέπουν τὸν κορμὸ τοῦ δέντρου ποὺ ἐπιπλέει. Πάνω σ' αὐτὸν τὸν Ποκοπικό καὶ τὴ Χουχού.

Ὁ Νάνος σηκώνει τὸ μακρὸ κλαδί γιὰ νὰ τοὺς χαιρετίσει. Ὅμως ὀρθὸς καθῶς εἶναι, χάνει τὴν ἰσορροπία του. Τσαλαβουτᾷ στὰ νερά. Γιὰ νὰ μὴ πνιγεῖ, ἀρπάζεται ἀπ' τὸ μεγάλο πλεούμενο κούτσουρο. Τ' ἀναποδογυρίζει. Ἔτσι κι' ἡ Χουχού ποὺ βρίσκεται πάνω σ' αὐτό, ξεφεύγει. Παίρνει τὸ μπάνιο τῆς.

Οἱ δυὸ Νέοι κολυμπᾶνε γρήγορα. Τρέχουν νὰ τοὺς βοηθήσουν..

Μὰ τὴ στιγμή ποὺ φτάνουν κοντά, κάτι τρομαχτικὸ γίνεται : Ἐνας τεράστιος κροκόδειλος ξεπεταγεται. Μ' ἀνοίχτες τὶς φοβερὲς μασσέλες του κάνει ν' ἀρπάξει τὸν Ποκοπικό. Ἐκεῖνος στριγγλίζει σπαραχτικὰ :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου ! Βαστάτε με νὰ μὴ τὸν σφάξωωω !

Ταυτόχρονα, ὀβέλος σὰν βάρταχος στὸ νερό, κάνει μιὰ γρήγορη βουτιά. Χάνεται στὸ βάθος τοῦ Ποταμοῦ.

Ὁ Κροκόδειλος δὲν τὸν κυνηγάει. Μὲ τὴν ἴδια λαχτάρᾳ χύνεται ν' ἀρπάξει τὴ Χουχού.

Ἡ Πυγμαία τὰ χάνει. Ξεφωνίζει μ' ἀπόγνωση :

— Λυπήσουμε Κροκοδεῖλου. Λη μου ! Ἀνύπαντρη Κοπελλίτσα τυγχάνω ἢ καφερὴ ! Μὲ συγχωρεῖτε κιδλας !

Ὁ Κεραυνὸς βλέπει τὸν τραγικὸ κίνδυνο ποὺ περνᾷ

ή άμοιρη Μαύρη. Για νά τή σώσει, άρπάζει άπ' τήν ούρά τό τρομερό έρπετό. Ζητάει νά τό συγκρατήσει.

‘Ο Κροκόδειλος παρατάει τή Χουχού. Τινάζεται για λίγες στιγμές. Γυρίζει νά Σπαράξει τόν ένοχλητικόν αντίπαλο πού κρεμμάστηκε στήν ούρα του.

‘Αλίμονο! Μē τή στροφή πού παίρνει, βρίσκεται μπροστά στο στόμα του ή Θύελλα.

Μē μιá φοβερή ρουφηδιά, τήν καταβροχθίζει... Κάνει άμέσως νά φύγει.

‘Ο Κεραυνός πιασμένος πάντοτε άπ' τήν ούρά του, τραβάει τό πιστόλι. Πυροβολεί μē λύσσα τό θεριό. ‘Αδειάζει πάνω του όλες τίς σφαίρες.

‘Ομως τίποτα δέν καταφέρνει. ‘Απ' τή θέση πού βρίσκεται δέν μπορεί νά τόν χτυπήσει, παρά μονάχα στή σκληρή φοιδωτή του ράχη. Τά πυρωμένα μολύβια έξοστρακίζονται πάνω σ' αὐτή.

Μά δέν προφταίνουν νά περάσουν λίγες στιγμές. Ξαφνικά κάτι άπίστευτο, κάτι καταπληκτικό γίνεται: Μέσα, άπ' τό έσωτερικό τοῦ Κροκόδειλου, άντηχοῦν υπόκωφοι κρότοι. Σάν πυροβολισμοί.

Τό ὑδρόβιό Τέρας τινάζεται σάν νά τό χτύπησε κεραυνός στο κεφάλι. Γρήγορα βουλιάζει, κι' άμέσως πάλι ξαναβγαίνει άναποδογυρισμένο στήν έπιφάνεια. Είναι νεκρό.

‘Ο Κεραυνός καταλαβαίνει τι έχει γίνει: ‘Η άτρόμητη Κόρη τοῦ Ταρζάν είχε πυροβο-

λήσει μέσα άπ' τήν κοιλιά του. Είχε σκοτώσει τό τρομερό θεριό μ' αὐτόν τόν πρωτάκιο τόν τρόπο!..

‘Απ' τό Γιός τοῦ Γκαούρ πρέπει νά σχίσει, όσο πιό γρήγορα τήν κοιλιά του. Νά λευτερώσει τή Θύελλα. Πρίν ή άμοιρη πάθει άσφιξία εκεί πού βρίσκεται.

‘Ομως τί φοβερό! Για νά γίνει αὐτό, χρειάζεται μαχαίρι. Κι' ό Κεραυνός ποτέ δέν κρατάει πάνω του τέτοιο όπλο.

Καί νά: ‘Απ' τήν τραγική άπόγνωση πού βρίσκεται, έρχεται νά τόν βγάλει μιá λεπτή χαρούμενη φωνή:

Στήν πάντα, μάγκες! ‘Η χστζάρα μου αναλαβαίνει ύπερεσία!

Ταυτόχρονα, κολυμπώντας σάν μαῦρος κοκοβίδς, φτάνει κοντά στο σκοτωμένο Κροκόδειλο. Κάνει νά καρφώσει τή λάμα τής χατζάρας στήν τρυφερή κοιλιά του.

‘Ο Γιός τοῦ Γκαούρ προφταίνει. Τήν άρπάζει άπ' τά χέρια του. Σχίζει αὐτός άργά καί μē προσοχή τήν κοιλιά τοῦ θεριοῦ.

‘Η Χουχού διαμαρτύρεται: — Καλέ ἄσε τό χρυσό μου νά κάνει δουλειά του! ‘Ο καθείς νομίζετε πώς μπορεί νά γίνει σφάχτης; Χά, χά, χά!..

Σέ λίγες στιγμές ή κοιλιά τοῦ Κροκόδειλου χάσκει σάν τεράστιο άνοιχτό στόμα. Μέσ' άπ' αὐτό ξεπετάγεται γελαστή καί χαρούμενη ή Θύελλα. Μονάχα πού τό πρόσωπο, τά χέρια κι' όλόκληρο τό κορμί της της είναι βουτηγμένα στο αίμα.

Λεύτερη τώρα ή πανέμορφη Κοπέλλα, παίρνει μιὰ βουτιά στα νερά τοῦ Ποταμιοῦ. Σέ λίγα δευτερόλεπτα πού ξαναβγαίνει στήν ἐπιφάνεια, εἶναι ὀλοκάθαρη.

‘Ο Ποκοπίκο μουρμουρίζει :
— Μὲ τίς ὑγείες σας, Μαρμζέλ. Καί τοῦ χρόνου...μπάνιο!

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΛΕΥΚΟΣ

‘Ο Κεραυνός, ἡ Θύελλα κι’ οἱ δυὸ Νᾶνοι, κολυμπᾶνε τώρα. Τὰ νερά τοῦ μεγάλου Ποταμιοῦ, λίγο πάρα κάτω ξεχύνονται στήν ἀπέραντη θάλασσα.

‘Η δίνη πού σχηματίζεται, τοὺς ἐμποδίζει νὰ προχωροῦν λεύτερα πρὸς τὴν κατεύθυνση πού θέλουν...

Τέλος, μὲ ἀφάνταστες δυσκολίες, καταφέρνουν νὰ φτάσουν στὸ νησί. Ἀποβιβάζονται μὲ προσοχή καὶ προφύλαξη στὴ βραχὺδική παραλία του. Παίρνουν κάποιο ἀνηφορικό μονοπάτι. Τραβᾶνε γιὰ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Νησιοῦ.

‘Ο Ποκοπίκο θυμᾶται ξαφνικά τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού. Μουρμουρίζει μὲ θυμό :

— Μᾶς τὴν ἔσκασαν ὁ μαντράχαλος κι’ ἡ Μαντραχαλίνα! Πολὺ τοὺς γουστάρω, ἀδερφέ μου!..

‘Η Χουχού τοὺς δικηολογεῖ :

— Καλὲ μὴ τοὺς παρεξηγείς, χρυσό μου! Μπορεῖ νὰ πάγανε ραντεβουδάκι. Μὲ συγχ...

‘Η ἄμοιρη Πυγμαλία δὲν προφταίνει ν’ ἀποτελειώσει τὴ θρυλικὴ φράση της.

Ξαφνικά ἕνα μπουλούκι ἄγρι-

οὶ Ἀραπάδες τῆς φυλῆς τῶν Χουράγ, ξεπετάγονται γύρω. Πετᾶνε μ’ ἀφάνταστη οὐβελτώσυνη καὶ τέχνη τῆς θυλεις τους. Ἀρπάζουν τοὺς τέσσερες Συντρόφους ἀπὸ τοὺς λαιμοὺς. Τοὺς σφίγγουν μὲ τρομερὴ δύναμη. Σέ λίγες στιγμές θὰ τοὺς ἔχουν πνίξει...

Εὐτυχῶς! Ταυτόχρονα σχεδόν, μιὰ βαριὰ ἐπιτακτικὴ φωνὴ ἀκούγεται σὲ μικρὴ ἀπόσταση :

— Σταθεῖτε !.. Κρατεῖστε τοὺς, ἀλλὰ μὴ τοὺς πνίγετε! Οἱ Μαῦροι ξεσφίγγουν τὰ χορτόσχοινα. Τοὺς ἀρπάζουν ὁμῶς γερὰ ἀπ’ τὰ χέρια.

Τώρα, μὲ βαριά κι’ ἀργὰ βήματα, φτάνει κοντὰ ἕνας ψηλὸς καὶ σωματώδης ἄνδρας. Εἶναι λευκὸς Εὐρωπαῖος. Φορᾶει ροῦχα ναυτικοῦ μὲ τραγιάσκα. Τὸ πρόσωπό του εἶναι γεμάτο κατσαρὰ κόκκινα γένεια. Στὸ στόμα μασσοῦλάει χοντρὸ σβουμένο ποῦρο.

Ρίχνει ἐξεταστικὴ ματιά στοὺς δυὸ σκλαβωμένους Νέους. Ρωτᾶει :

— Ποιοὶ εἴσαστε ; Τί ζητᾶτε ἐδῶ ;

‘Ο Ποκοπίκο, σὲ κάτι τέτοιες στιγμές, ἀποκτᾶει ὑπεράνθρωπο θάρρος καὶ κουράγιο. Τοῦ· δείχνει τὴ Χουχού πού τρέμει σύγκορμη. Τ’ ἀποκρίνεται :

— ‘Η Μαρμζέλ ἀπὸ δῶ κάποιον ψάχνει νὰ βρεῖ. Μπᾶς καὶ μένει ἐδῶ κάποιος κύριος μὲ... φαλάκρα ;

‘Ο τρομερὸς λευκὸς δὲν τὸν προσέχει. Ἐπαναλαμβάνει στὸ Κεραυνὸ τὴν ἐρώτηση. ‘Ο

Γιός του Γκαούρ και πάλι δέν τ' ἀποκρίνεται.

Ὁ κοκκινομάλλης Ἀγριάν-θρῶπος θυμῶνει Οὐρλιάζει ἄγρια στοὺς Ἀραπάδες :

— Ἐμπρός ! Φέρτε τους στο Νάο !

Ταυτόχρονα τὰ μάτια του καρφώνονται μέ θαυμασμό πάνω στη Θύελλα. Τώρα πρόσεξε πόσο δημορφη κοπέλλα εἶναι. Πόσο γοητευτικό κι' ὑπέροχο πλάσμα.

Ἡ Κόρη τοῦ Ταρζάν ἀντικρύζει τ' ἁμαρτωλό βλέμμα. Χαμηλώνει τὰ μάτια της.

Στό μεταξύ οἱ Ἀραπάδες ἔχουν ἀρχίσει νά τοὺς σπρώχνουν. Τοὺς ὀδηγοῦν πρὸς τὸ ἐσωτερικό τοῦ παράξενου νησιοῦ.

Ὁ θεόρατος λευκὸς μέ τὸ ποῦρο προχωρεῖ μπροστά. Τὸ βάδισμά του βαρὺ. Μεγαλόπρεπο !

Ἡ Χουχού χαμογελαί μελιστάλακτα στὸν Ἀράπαρο ποὺ τὴ σέρνει ἀπ' τὸ τσουλούφι. Χαμηλώνει γοητευτικά τὰ μενεξεδένια της βλέφαρα. Κάνει τὴ φωνάρα της ὅσο μπορεῖ πὶὸ βελουδένια. Τὸν ρωτᾷ :

— Ἀχ, καλὲ κύριε Τέτοιε μου ! Μπορεῖτε νά μοῦ πείτε κᾶτι ; Ἐχῶ μεγάλη περιεργότητα νά μάθω.

Ὁ Ἀράπαρος τῆς ἀποκρίνεσαι μέ μιὰ γερὴ κλωτσιά :

— Τράβα καὶ μὴ μιλάς.

Ἡ Χουχού δέν θυμῶνει καθόλου. Τὸν ξαναρωτᾷ σοβαρὰ σοβαρὰ :

— Ὁ ἀφέντης σου, παντρεμμένος εἶναι, γιὰ ἀνύπαντρος ;

Ὁ Μαῦρος ἀρχίζει νά διασκεδάζει μέ τὸ κοιτόχοντρο, αὐτὸ καὶ κωμικὸ ἱλάσμι. Μουρμουρίζει :

— Ἀνύπαντρος.

Ἡ «Μαύρη Γόησσα» γελάει σὰν νά τὴν γαργαλᾷ :

— Χαχαχά ! Χαχαχά ! Καλέ ! Κι' ἐλόγου μου... ἀνύπαντροῦλα εἶμαι ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ μυστηριώδης λευκὸς μέ τὰ κόκκινα γένεια, προχωρεῖ πάντα σ' ἓνα ἀνηφορικό μονοπάτι. Περνάει μέσα ἀπὸ πυκνὴ κι' ἄγρια βλάστηση.

Τέλος, ὅλοι μαζί, φτάνουν στὴν κορυφὴ ἑνὸς χαμηλοῦ λόφου.

Ὁ Κεραυνὸς ἀνοίγει διάπλατα ἀπὸ κατάπληξη τὰ μάτια του. Τώρα καταλαβαίνει τί ἦταν ἡ ἐκτυφλωτικὴ λάμψη ποὺ εἶχαν δεῖ. νά ξεφεύγει ἀπ' τὸ παράξενο νησί.

Πάνω σ' ἓνα μεγάλο βράχο βρίσκεται ἓνα ἀλόκοτο μηχάνημα. Εἶναι ἓνας τεράστιος χοντρός φακός, ποὺ δύσκολα θὰ μπορούσαν νά τὸν ἀγκαλιάσουν τρεῖς ἄνδρες.

Ἐνα μπρούτζινο στεφάνι τὸν πλαισιώνει. Τὸ τεράστιο αὐτὸ γυάλι εἶναι ὕδραργυρωμένο ἀπ' τὴ μιὰ του πλευρά.

Ὅπως οἱ καθρέφτες, Ὁλόκληρο στηρίζεται σ' ἓναν ἄξωνα. Μὲ τὴ βυήθεια κυκλικοῦ πηδαλλοῦ, μπορεῖ νά γυρίζει πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Ἐπάνω, κάτω, δεξιᾷ κι' ἀριστερά.

Κάτω ἀπ' τὸ βράχο τοῦ φακοῦ, βρίσκεται μιὰ ξυλεία καλῦβα,

‘Ο μεγαλόσωμος Λευκός προχωρεί. Μπαίνει μέσα σ’ αυτήν. Φαίνεται πώς κι’ άλλοι λευκοί βρίσκονται εκεί. Γιατί άμέσως άρχίζουν νά συζητούν. Και γρήγορα άκούγονται νά λογοφέρνουν.

Η ΘΕΑ ΤΙΜΩΡΕΙ

Λίγο πιό πέρα βρίσκεται τó πέτρινο άγαλμα μιάς τερατομορφής Θεάς. Τεράστιο σέ όγκο!

Τά χείλια της είχαν λαξευτεί σέ μιά έκφραση, πού νόμιζε κανείς πώς ήταν έτοιμη νά μιλήσει. Νά πει τó «Μεγάλο Μυστικό» της Ζωής και τού Θανάτου, πού άμέτρητους αιώνες περίμεναν ν’ άκούσουν οι γενεές της φυλής τών Χουράχ.

‘Ο Κεραυνός κι’ ή Θύελλα, πιασμένοι άπ’ τούς ‘Αραπάδες, κυτάζουν μέ κατάπληξη τά παράξενα αυτά πράγματα.

Στό μεταξύ, μέσα στην ξυλένια καλύβα, συνεχίζονται οι φωνές κι’ ό κτυγός.

‘Ο Ποκοπίκο ρωτάει τη Χουχού :

— Ξέρεις γιατί τσακώνονται οι λεβέντες ;

— Πώς δέν ξέρω καλέ ! ‘Ο καθείς θέλει νά μέ κρατήσει για λογαριασμό του !

— Έχεις λάθος ! Τσακώνονται για τó μαγήρεμα. Δέν ξέρουνε πώς νά μäs φτιάξουνε : Ροσμπίφ, για τασκεμπάπ...

Τήν ίδια στιγμή ή πόρτα της Καλύβας άνοίγει. Τρείς λευκοί παρουσιάζονται. ‘Ο ένας είναι ό μεγαλόσωμος μέ τά κόκκινα γένεια. Φαίνεται

για ‘Αρχηγός τους...

“Όλοι μαζί πλησιάζουν τόν Κεραυνό και τη Θύελλα. Συνεχίζουν τη συζήτησή τους ‘Ο πρώτος λέει στους άλλους :

— Τά πτώματά τους δέν μäs κάνουν βέβαια. Έγώ λέω νά μήν αφήσουμε τούς Κανινιβάλους νά τούς φάνε... Νά τούς χρησιμοποιήσουμε για τη δουλειά μας. “Αν θελήσουνε νά μäs βοηθήσουν, θά γεμίσουμε γρήγορα τó καράβι μας νεκρούς...

Οι άλλοι δυό έχουν αντίθετη γνώμη :

— Δέν πρέπει νάχουμε έμπιστοσύνη σ’ αυτούς τούς ανθρώπους. Στην πρώτη εύκαιρία θά μäs προδώσουν. ‘Η Επιχείρησή μας θά καταστραφεί μιά για πάντα !..

‘Ο τρίτος φαίνεται πιό σκληρός άπ’ όλους. Μουρμουρίζει :

— Αφήστε με νά καρφώσω τó μαχαίρι μου στις καρδιές τους. Οι Μαύροι μäs θά χαρούν για τó τσιμπούσι πού θά κάνουν. “Όσο για τούς δυό Νάνους, αυτοί θά πουληθοούν σάν τίς πιό σπάνιες μύμιες τού Κόσμου ! Αυτούς άς τούς πνίξουν άμέσως, κι’ άς τούς μεταφέρουν στό καράβι μας...

‘Ο Ποκοπίκο τ’ άκούει δλ’ αυτά. Γυρίζει στην Πυγμαία. Άναστενάζει :

— Άμάν, Χουχούκα μου ! Τού λόγου μας πάμε περίπατο !

Ξαφνικά ανθρώπινο ποδοβολητό και φωνές άκούγονται. Τρείς Ιθαγενείς της φυλής Χουράχ φθάνουν. Στίς ράχες τους σηκώνουν από ένα

νεκρὸν ἀράπη.

“Ἄλλοι δυὸ ἀπ’ αὐτοὺς κρατᾶνε γερὰ ἕναν ἀπ’ τοὺς ἰθαγενεῖς τῆς φυλῆς τοὺς Ἐκείνους σπαράζει καὶ χτυπιέται. Κλαίει καὶ φωνάζει. Θέλει νὰ τοὺς ξεφύγει.

Οἱ Μαῦροι ἐξηγοῦν στὸν γίγαντα μὲ τὰ κόκκινα γένεια!

— Μεγάλε λευκὲ Θεέ! Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος παράκουσε τὴ διαταγὴ σου! Πρέπει νὰ τιμωρηθεῖ σκληρὰ.

‘Ο Λευκὸς μурμουρίζει :

— ‘Η Θεὰ Γκαράγκα θ’ ἀποφασίσει γι’ αὐτόν. Δέστε τοὺ χέρια καὶ πόδια Σωριᾶστε τὸν μπροστὰ στὸ ἄγαλμα.

“Ἀμέσως γνέφει κρυφὰ σ’ ἕναν ἀπ’ τοὺς συντρόφους του. Ἐκείνους φεύγει ἀμέσως. Πηγαίνει καὶ κρύβεται πίσω ἀπ’ τὸν τεράστιο φακὸ.

Οἱ δυὸ Ἀραπάδες δένουν γρήγορα τὸν ἰθαγενῆ Γὼν σέρνουν μπροστὰ στὸ μεγάλο ἄγνυμα τοῦ θηλυκοῦ Σατανᾶ.

Τὴν ἴδια στιγμὴ, ἀπ’ τὰ μισάνοιχτα χεῖλια τῆς τερατομορφῆς θεάς, βγαίνει ἀνθρώπινη λαλιά :

— Καταραμένε! Γιατὶ παράκουσες τὴ διαταγὴ τοῦ Λευκοῦ Θεοῦ; Ἡ φωτιά τ’ οὐρανοῦ θὰ πέσει πάνω στὸ κεφάλι σου!

Ταυτόχρονα, ἐκτυφλωτικὴ λάμψη πέφτει πάνω στὸ δεμένον Ἀράπη. Τὸ κορμί του ἀρχίζει ἀμέσως νὰ καίγεται. “Ὅπως ἕνα κομμάτι κρέας πάνω σὲ δυνατὴ φωτιά.

Τὸ ἄμοιρο θῦμα οὐρλιάζει “ Ἀφάνταστο σπαργμό!

‘Ο Κεραυνὸς κι’ ἡ Θύελλα παρακολουθοῦν μὲ φρίκη τὴν τραγικὴ σκηνή.

‘Η Χουχοὺ ἀναστενάζει :

— Καλὲ εἶδατε πόσο μοιάζω μὲ τὴν Γκαράγκα; “Ἔτσι κι’ ἐγὼ τσουρουφλίζω τοὺς ἄνδρες μ’ ἕνα μου φλογερὸ δες γλέμμα! Μὲ συγχωρεῖτε κι’ ὅλας!

Ποῖος τὴν προσέχει ὁμως. “Ὅλοι κυττάζουν μὲ μάτια γουρλωμένα τ’ ἄμοιρο θῦμα.

Οἱ πύρινες ἀκτῖνες ποὺ πέφτουν πάνω στὸ μισόγυμνο κορμί του, καίνε χίλιες φορὲς πὺ πολλὸ ἀπ’ τὴ φωτιά..

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Ἀράπης ἔχει γίνει στάχτη. Κι’ αὐτὰ τὰ κόκαλά του ἀκόμα ἔχουν καεῖ.

‘Η τερατομορφὴ πέτρινη Θεὰ, ἀκούγεται πάλι νὰ μιλάει :

— Τρέμετε μαῦροι Χουράχ! “Ἔτσι θὰ τιμωρήσω κι’ ὅποιον ἄλλον τολμήσει νὰ παρακούσῃ τίς διαταγὰς τοῦ λευκοῦ Θεοῦ σας!

“Ὅσοι ἰθαγενεῖς βρίσκοντ’ ἐκεῖ, γονατίζουν μὲ τρόμο καὶ δέος μπροστὰ στὸ... «Λευκὸ Θεό». Τὸ δηλώνουν ὑποταγῇ κι’ ὀρκίζονται πὼς πάντοτε θὰ κᾶνουν ὅ,τι διατάζει Ἐκείνος!

‘Ο Ποκοπῖκο ψιθυρίζει στὴ Χουχοὺ :

— Ἀμάν, ἀδερφοῦλα μου. Ἀλυσίβα γιὰ τὴ μπουγάδα θὰ μᾶς κάνουνε!

‘Ο ἄνθρωπος μὲ τὰ κόκκινα γένεια, διατάζει τῶρα τοὺς ἰθαγενεῖς :

— Γρήγορα μὲ τίς πιρόγκες νὰ μεταφέρετε τοὺς πινημένους στὸ καράβι...

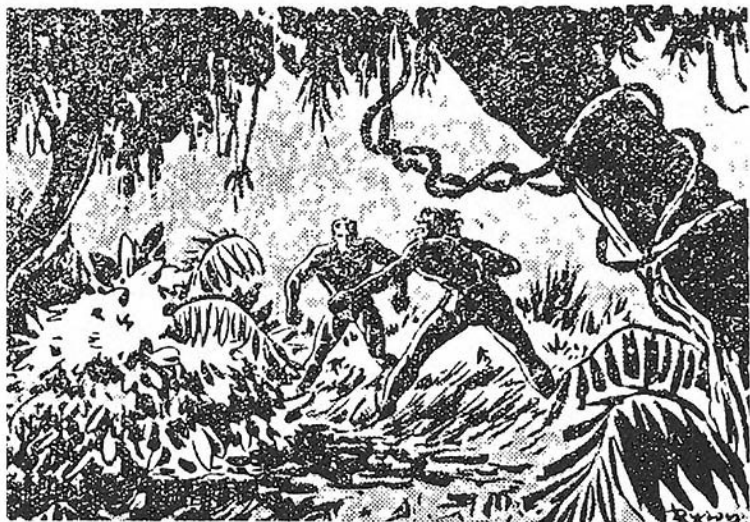
Ο Άρχοντας της Νούγκλας έχει γίνει θεικό ανήμικο. Δίνει τρομαχτική γραβιά στο πρόσωπο του Γκάουρ.

Οι τέσσερες Σύντροφοι φτιάχνουν μια σχεδία. Ξεκινάνε σίγουροι τώρα μ' αυτήν...

Οι Μικροί της φυλής Χουράχ πνίγουν όποιον θρεθεί μπροστά τους.
Τους φορτώνονται στη ράχη. Φεβγουν εάν νά τους κηρυγούν...

‘Ο Ταρζάν κι’ ο Γκαούρ στέκουν τώρα αντιμέτωποι. Σφίγγουν
μέ λύσσα τις γροθιές τους. ‘Η μονομαχία θ’ αρχίσει.

Οἱ Ἀραπάδες κόβουν ξανά στὶς ράχες τοὺς τοὺς νεκροὺς. Παίρνουν τὸ κατηφορικό μονοπάτι πρὸς τὴν παραλία...

Ὁ «Λευκὸς Θεός» κυττάζει τὸν Κεραυνό. Σατανικό χαμόγελο φωτίζει τὸ πρόσωπό του. Μουρμουρίζει :

— Φαίνεσαι γερό κι' ἄξιο παληκάρη!... Ἐσύ καὶ δέκα πνιγμένους τὴν ἡμέρα θά μπορεῖς νά μοῦ κουβαλᾷς!... Ἀλλοιῶς ἡ φωτιά τῆς θεᾶς Γκαράγκα, θά σέ κάνει στάχτη. Ὅπως ἔκανε πρὶν ἀπὸ λίγο, τὸν μαῦρο ἰθαγενή.

Ὁ Ποκοπικό τὸν διακόπτει :

— Κύριε μπαρμπαμεγαλοδύναμε!... Ἐπιτρέπεται σε περικαλῶ, μιά ἀρωτηθεῖς;

— Λέγε... Τί θέλεις;

— Μονάχα πνιγμένους τοὺς γουστάρετε τοὺς μακαρίτες;

— Ναί ... Γιατί ρωτᾷς;

— Γιατί ἂν σᾶς κάνουνε... σφαγμένοι, μπορούσα ἐγὼ νά σᾶς κουβαλᾶω μιά καρabiά τὴν ἡμέρα! ... Μὲ ἀντιλήβεσθε;

Ὁ Γίγαντας μὲ τὸ ναυτικὸ σκοῦφο καὶ τὸ ποῦρο, γυρίζει γύρω στὴ Θύελλα. Τὴν κυττάζει μ' ἀνείπωτο θαυμασμό. Μὲ λαχτάρα. Φροντίζει νά κάνει τὴ φωνή του πιδ γλυκειά :

— Ἐσένα, θά σέ κρατήσω κοντά μου! Εἶσαι ὁμορφὴ σάν θεά! Ταιριάζει λοιπὸν νά γίνεις συντρόφισσα ἐνός Θεοῦ!

Μένει γιὰ λίγες στιγμὲς συλλογισμένος. Τέλος προσθέτει :

— Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν τῶχ σκοπὸ νά σέ μοιραστῶ μὲ κανένα...

Οἱ δυὸ ἄλλοι λευκοὶ ποῦ βρίσκονται πλάϊ, τὸν ἀγριο-

κυττάζουν. Ἔχουν κι' αὐτοὶ ξετρελλασθῇ μὲ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Θύελλας...

Ὁ Κεραυνὸς νοιώθει τὸ αἶμα ν' ἀνεβοῖνε στὸ κεφάλι του. Ζητᾷ νά ξεφύγει ἀπ' τοὺς μαῦρους ποῦ τὸν κρατᾷ. Νά σπαράξει τὸν ἀπαίσιο λευκό.

Ἀλίμονο! Κάθε προσπάθεια ποῦ κάνει, εἶναι μάταια. Ἀδύνατο νά γλυτώσει ἀπ' τὰ χέρια τους.

Ἔτσι, ξεσπάει τὴ λύσσα του στὰ λόγια. Φωνάζει στὸν Ἀνθρωπο μὲ τὰ κόκκινα γένεια :

— Κακοῦργε! . Παρασταίνεις τὸ Θεό, γιὰ νά χορτάσει ἀπὸ ἐγκλήματα ἡ μαύρη σου ψυχὴ! . Εἶδα καὶ κατάλαβα ὅλα τὰ σατανικά σου τεχνάσματα. Ἡ «Φωτιά τ' Οὐρανοῦ» ποῦ ἔκαψε τὸν ἄμοιρο ἰθαγενή, δὲν εἶναι παρὰ οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες ποὺ τίς κάνει χίλιες φορὲς πιδ δυνατὲς ὁ τεραστίος φασκός σου! Ἡ φωνὴ τῆς θεᾶς βγαίνει ἀπὸ κάποιο μεγάφωνο ποῦ χεῖς κρύψει ἐκεῖ. Θὰ φωνάξω στοὺς ἰθαγενεῖς πῶς τοὺς ἐγεγελᾷς. Πῶς εἶσαι ἕνας ψευτοθεός! Καὶ τότε φριχτὸς κι' ἀπαίσιος θάνατος σὲ περιμένει!

Ὁ Ποκοπικό ἀνησυχεῖ γιὰ τὸ ἀπελπισμένο θάρρος ποῦ δείχνει ὁ γιὸς τοῦ Γκαούρ. Τοῦ φωνάζει σιγὰ :

— Πιδ μαλακά πέστου τσ, ἀδερφέ μου! Γιατί νά παρεξηγηθοῦμε μὲ τὸν ἀνθρωπάκο!

Ὁ «Λευκὸς Θεός» ἔχει γίνεи θερὸ ἀνήμερο ἀπ' τὰ λόγια τοῦ Κεραυνοῦ. Τὸ χειρότερο γι' αὐτὸν εἶναι πῶς τ' ἄκου-

σαν κι' οι μαυροί Ιθαγενείς που βρσκοονται εκεί.

*Ετσι μανιασμένος, τραβάει τ' άστραφτερό μαχαίρι του. Χύνεται νά τ' ό καρφώσει με λύσσα σ'α στήθια του Νέου.

*Η Θύελλα βγάζει σπαραχτικό ξεφωνητό.

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

*Αφήνουμε για λίγο τόν Κεραυνό, τή Συντρόφισσά του και τούς δυό Νάνους. Πρέπει νά δούμε τι απέγιναν ό Ταρζάν κι' ή Τζέιν.

Αυτοί, όπως είδαμε, τράβηξαν κολυμπώντας για τ'ό μεγάλο Ίστιοφόρο.

Και νά : Φτάνουν εκεί χωρίς νά τούς αντίληφθει κανένας. Όλόκληρο τ'ό πλήρωμα είναι άπασχολημένο με μιá μακάβρια έργασία.

*Απ' τήν άλυσίδα τής άγκυρας, οι δυό Σύτροφροι, σκαρφαλώνουν πάνω σ'τ'ό κατάστρωμα του Καραβιού. Κανένας δέν βρίσκει' εκεί.

*Όμως κάτω σ'τ'ό κύτος ακούγονται όμιλίες και θόρυβος.

*Ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας κι' ή Τζέιν, κατεβαίνουν με προσοχή μιá σκάλα. Φτάνουν βαθιά σ'τ' άμπάρι. Και τότε φριχτό και τρομαχτικό θέαμα, άντικρύζουν τ'ά μάτια τους :

*Ό Καπετάνιος τ'ό Σκάφος έπιβλέπει τούς ναύτες του σ'ε μιá αφάνταστα μακάβρια άπασχόληση. Πάνω σ'ε μεγάλους ξυλένιους πάγκους έχουν ξαπλώσει άμέτρητους πνιγμένους Άραπάδες. Τ'ά πρόσωπά τους είναι αλόκοτα παραμορφωμένα. Τ'ό ίδιο και τ'ά κορ-

μιά τους. Σάρκες σχεδόν δέν υπάρχουν, Τ'ό δέρμα τους ξερό και μαυροκίτρινο.

Λίγο πριν, τούς είχαν βουτήξει σ' ένα μεγάλο βαρέλι, γεμάτο από κάποιο παράξενο πυχτό σκούρο υγρό. Μέσα σ' αυτό γίνηκε ή φριχτή μεταμόρφωση.

Τώρα οι ναύτες, τυλήγουν τ'ά πτώματα με άτέλειωτες βρωμερές καστανόμαυρες γάζες. Μονάχα ένα μικρό μέρος άπ' τ'ό πρόσωπό τους αφήνουν ακάλυπτο. Όλόκληρο τ'ό άλλο

Τήν άλλη Τρίτη άντι
τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»
θὰ κυκλοφορήσει
ό «ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ»

σώμα κρύβεται μέσα σ'τις γάζες...

Μόλις τελειώνει ή μακάβρια αὐτή κατεργασία, οι νεκροί τοποθετούνται μέσα σ'ε μεγάλα κακοφτιαγμένα κασόνια. Είναι έτοιμοι για τήν άγνωστη και μυστηριώδη χρησιμοποίησή τους ..

*Ό "Αρχοντας τής Ζούγκλας σφίγγει με λύσσα τή λαβή τ'ό μαχαίριού του. Είναι έτοιμος νά χυθεί, σ'άν μανιασμένο θεριό, πάνω τους. Νά μ'ήν αφήσει κανένα ζωντανόν άπ' τούς κακούργους...

*Η Τζέιν τόν συγκροτεϊ. Τοῦ ψιθυρίζει, πολύ—πολύ σιγά, σ'τ' αὐτή :

— "Όχι. Ταρζάν ! Τίποτα δέν θά κάνεις μ' αὐτό τόν τρόπο. Περίμενε και θά δεις...

Τὸ πιστόλι ποὺ κρατῶ μοῦ δόχει χάρισε ἡ Κόρη μας. Δὲν ἔχει σφαῖρες σὰν ἐκεῖνες ποὺ ξέρουμε... Πρόσεξε λοιπόν: Μόλις πυροβολήσω, πρέπει νὰ κρατήσουμε τίς ἀναπνοές μας. Καὶ γρήγορα ν' ἀνεβοῦμε στὸ κατάστρωμα.

Ὅμως ὁ ἐλαφρὸς αὐτὸς ψιθυρὸς φτάνει φαίνεται στ' αὐτιά τοῦ Καπετάνιου. Γυρίζει. Βλέπει κατάπληκτος τοὺς δυὸ ξένους. Φωνάζει ἄγρια:

— «Ε! Ποιοὶ εἶσαοι ἐσεῖς; Διατάζει ἀμέσως τοὺς ναυτεῖς του:

— Πιάστε τους! Δέστε τους!

Ὁλόκληρο τὸ πλήρωμα τοῦ Καραβιοῦ χύνεται, μ' ἀφάνταστη ὀρμή, πάνω στοὺς δυὸ Συντρόφους.

Μὰ δὲν προφταίνουν νὰ φτάσουν κοντὰ τους. Ἐνας ὑπόκοφος πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ... Ταυτόχρονα σχεδόν, ὁλόκληρο τ' ἀμπάρι γεμίζει καπνὸς. Ὁ Καπετάνιος κι' ὅλοι οἱ Ναυτεῖς μορζί, σωριάζονται κάτω ἀναισθητοί.

Ὁ Ταρζάν κι' ἡ Τζέϊν γυρίζουν ἀμέσως. Ἀνεβαίνουν γρήγορα τὴ σκάλα. Φτάνουν στὸ κατάστρωμα.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ἐξηγεῖ στὸ Συντροφὸ της:

— Ἡ σφαῖρα ποὺ ἔρριξα, γέμισε τ' ἀμπάρι μὲ ἀναισθητικὸ ἀέριο. Κανένας ἀπ' τοὺς κακούργους ποὺ βρέθηκαν κάτω, δὲν ἀπόμεινε ὀρθός. Σὲ λίγο ποὺ ὁ καπνὸς θὰ διαλυθεῖ, θὰ μπορέσουμε νὰ κατέβουμε κάτω...

Γραγματικά. Ὑστερ' ἀπὸ πέντε λαπτὰ ὁ Ταρζάν κι' ἡ

Τζέϊν, κατεβαίνουν στ' ἀμπάρι... Ἐξετάζουν τώρα μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ τὸ μακάβριο ἐσωτερικὸ τοῦ... Θὰ νόμιζε κανεὶς πὺς εἶναι ἕνα ἀπέραντο κοιμητήριο! Δὲν θὰ μπορούσε νὰ ξεχωρίσει τοὺς ζωντανούς ἀπὸ τοὺς πεθαμένους...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας ψιθυρίζει.

— Ἀνεξηγητο μοῦ φαίνεται: Γιά ποῖο λόγο ταριχεύουν ἔτσι τοὺς νεκρούς; Γιατί τοὺς τυλῆγουν μέσα σ' αὐτὲς τίς βρωμερές γάζες; Τί θέλουν ἀραγε νὰ τοὺς κάνουν;

Ὁ Ταρζάν φαίνεται νὰ ξέρει περισσότερα ἀπ' τὴ συντροφισσά του. Τῆς ἐξηγεῖ:

— Μιὰ τέτοια σπεῖρα κακούργων καὶ ἀπαταιῶνων εἶχε παρουσιαστῇ καὶ κάποτε ἄλλοτε στὴ Ζούγκλα. Φαίνεται πὺς κατέρχονται ἔτσι τοὺς νεκρούς ἀραπάδες καὶ τοὺς μεταφέρουν στὴν Εὐρώπη. Ἐκεῖ καταφέρνουν καὶ τοὺς πουλᾶνε πανάκριβα, σὰν γνήσιες ταριχευμένες μοῦμιες! Κερδίζουν ἔτσι, μὲ μεγάλη εὐκολία τεράστια ποσά.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας στέκει γιὰ λίγο συλλογισμένος. Σὰν κάτι ξαφνικὰ νὰ θυμῆθηκε. Μουρμουρίζει:

— Ἡ μέρα κοντεῖ νὰ φιάσει στὸ τέλος της. Πρέπει νὰ γυρίσουμε στὴ Ζούγκλα. Τὰ μεσάνυχτα ἔχω κάποια δουλειὰ νὰ τελειώσω!

Ἡ Τζέϊν δὲν βγάζει μιλιὰ. Δὲν τοῦ κάνει καμμιὰ ἐρώτηση. Δὲν φαίνεται καθόλου περίεργη νὰ μάθει ποιά εἶναι ἡ «δουλειά» ποὺ ἔχει τὰ μεσά-

νυχτα, "Ισως νά τήν ἔχει ὑποψιαστεῖ. "Ισως νά τήν φαντάζεται...

Πρίν φύγουν, ὁ Ταρζάν ψάχνει κάτω στ' ἀμπάρι. Βρίσκει τήν ἀπεθῆκη πού οἱ κακοῦργοι ἔχουν κρύψει τὰ πυρομαχικά τους. Βάζει ἐκεῖ ἕνα φυτίλι, μακρὸ τρία μέτρα. Τὸ λιγώτερο μιὰ ὥρα θὰ κάνει νά καεῖ... Τ' ἀνάβει... Μέχρι πού νά γίνῃ ἡ ἔκρηξη, οἱ κακοῦργοι θάχουν συνέλθει. Θά δοῦν καὶ θά νοιώσουν ὅλη τὴ φρίκη τοῦ χαμοῦ τους. Τοῦ τραγικοῦ χαμοῦ πού τοὺς ἀξίζει!...

Οἱ δυὸ Σύντροφοι ἀνεβαίνουν τώρα πάνω στὸ κατάστρωμα. Ρίχνουν στὰ νερά μιὰ ἀπ' τὶς βάρκες τοῦ Καραβιοῦ. Πηδῶν κι' αὐτοὶ μέσα.

Ὁ Ταρζάν παίρνει στὰ χέρια τὰ κουπιά. Μουρμουρίζει :

— Πρέπει νά φτάσουμε γρήγορα στὸ νησί. Μπορεῖ τὰ «παιδιά μας» νά κινδυνεύουν...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας στραβομουτσουιάζει. Τὸν διορθώνει :

— Τὸ «παιδί μας» θὰ θέλεις νά πεῖς..

Ὁ λευκὸς Γίγαντας χαμηλώνει τὰ μάτια. Δὲν ἀποκρίνεται... Οὔτε κι' ἡ Τζέιν λέει τίποτ' ἄλλο.

Προχωροῦν κι' οἱ δυὸ σιωπηλοὶ πρὸς τὸ Νησί τοῦ Μυστηρίου...

ΣΤΗ ΦΩΛΙΑ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

"Ας ξαναγυρίσουμε κοντὰ στὸ μεγαλόσωμο λευκὸ μὲ τὰ κόκκινα γένεια. Τὸν ἀφήσαμε

νά σφίγγει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι του. Νὰ χύνεται νὰ τὸ καρφώσει στὰ στήθεια τοῦ Κεραυνοῦ.

Ὅμως νά : Οἱ δυὸ λευκοὶ πού βρίσκονται πλάϊ του, τ' ἀρπάζουν τὸ χέρι. Τὸν συγκρατοῦν. Θέλουν νά φανοῦν ἱππότες στὰ μάτια τῆς δμορφῆς Νέας. Φωνάζουν τώρα ἄγρια στὸ σύντροφό τους :

— "Οχι ! Δὲν θὰ τὸν σκοτώσεις !.. Δὲν μπορεῖς νά κάνεις ὀτιθέλεις ἐοῦ !..

Ὁ ἀπαίσιος Γίγαντας σταματάει. Κυττάζει τοὺς Σύντροφους του μὲ θανάσιμο μίσος. Εἶναι ἔτοιμος νά χυθεῖ νὰ τοὺς κατασπαράξει.

Ἡ Θύελλα ἔχει πάρει λίγη ἀπ' τὴν πονηριὰ τῆς σατανικῆς Μητέρας τῆς. Καταλαβαίνει πὼς οἱ τρεῖς Κακοῦργοι εἶναι ἔτοιμοι νά σφαχτοῦν γιὰ χατήρι τῆς.

Παίρνει λοιπὸν τὴν ἀπόφαση νά ρίξει λάδι στ' ἑωτιά.

Ἀμέσως γυρίζει στοὺς δυὸ συντρόφους τοῦ τρομεροῦ Ἀρχηγοῦ. Τοὺς κυττάζει μ' ἀνείπωτη συμπάθεια. Τοὺς δείχνει τὸν Κεραυνό. Ψιθυρίζει μὲ βουρκωμένα μάτια :

— Σὰς εὐχαριστῶ πού σώσατε τὸν... «ἀδελφὸ μου» ἀπ' τὸ μαχαίρι τοῦ ἀπαίσιου αὐτοῦ Κακούργου !.. Σὰς παρακαλῶ τώρα νά προστατέψετε καὶ μένα. Προτιμῶ νά πεθάνω, παρά νά γίνω γυναίκα ἐνὸς τέτοιου ἀνθρωπόμορφου κτήνους... "Αν μὲ ἤθελε ἕνας ἀπὸ σὰς, μάλιστα. Θὰ ἦταν

μεγάλη εύτυχία για μένα να τόν παντρευτώ...

Δείχνει πάλι με τὰ ματιά της τόν Κεραυνό. Προσθέτει :

— Κι' ό «άδελφός μου», δέν θά είχε καμμιάν αντίρρηση σ' αυτό...

Ό Άρχηγός νοιώθει άφάν- νταστη προσβολή στα λόγια του. Ούρλιάζει άπαίσια :

— Θά γίνει αυτό που δια- τάζω έγώ ! Όποιος τολμήσει νά μ' έμποδίσει, θά πεθάνει !

Οι άλλοι δυό λευκοί έχουν κολακευτεί άπ' όσα είπε ή κοπέλλα. Ό καθένας χωριστά θέλει τώρα νά τήν κάνει συν- τρόφισσά του.

Όμως για νά γίνει αυτό, πρέπει, πριν άπ' όλα νά βγει άπ' τή μέση ό Άρχηγός, Ό γιγαντόσωμος Άνθρωπος με τὰ κόκκινα γένεια.

Και νά : Τραβάνε με λύσσα τὰ μαχαίρια τους. Χύνονται πάνω του νά τόν σπαράξουν.

Ό Άρχικακοιργός δέν κά- θεται βέβαια με σταυρωμένα χέρια. Στο δεξι χέρι σφίγγει άκόμα τό μαχαίρι του.

Φοβερό και τρομερό μακε- λειό άρχίζει.

Όμως ό Άρχηγός είναι ξ- νας. Οι αντίπαλοί του, δυό, Γρήγορα βρίσκεται σέ δύσκο- λη θέση.

Κι' άλίμονο : Σε μιá στιγμή ό ένας άπ' τούς δυό λευκούς καταφέρνει νά τόν χτυπήσει θανάσιμα στα στήθεια !

Ό Γίγαντας με τὰ κόκκινα γένεια σωριάζεται βαρύς κά- τω. Σπαράζει για λίγο και βογγάει. Τέλος μένει άκίνητος. Νεκρός !

Ό λευκός που τόν είχε χτυπήσει, φωνάζει τώρα πα- νηγυρικά :

— Έγώ τόν σκότωσα ! Δική μου θά γίνει ή ξανθιά κο- πέλλα !..

Η κληρονομική πονηριά τής Θύελλας, μπαίνει πάλι σ' έ- νέργεια. Κυττάζει με συμπά- θεια τούς λευκούς Κακούρ- γους :

— Κι' οι δυό σας είσαστε μορφο και γερά παλικάρια. Όμως θέλω νά 'δω ποιός ά- πό σας είναι πιο δυνατός κι' άτρόμητος. Αυτόνουθ θά γίνω σκλάβα !

Τό σατανικό τέχνασμα πιά- νει κι' αυτή τή φορά. Οι δυό άνδρες γίνονται τώρα αντίπα- λοι. Παλεύουν υπέράνθρωπα. Χτυπιούνται με τὰ μαχαίρια τους. Καινούριο μακελειό άρ- χίζει.

Ό Ποκοπικό έχει ξεχάσει τήν τραγική θέση που βρίσκε- ται. Σπάει κέφι με τή θανάσι- μη αυτή μονομαχία.

Κάθε τόσο ξεφωνίζει :

— Ίσα λεβέντες ! Φαγωθείτε σάν κοκορόπουλα ! Όποιος μένει ζωντανός, θά τόν σφά- ξω τού λόγου μου !

Η Χουχού βλέπει τό κακό που γίνεται για τή Θύελλα. Στραβομουτσουνιάζει. Μουρ- μουρίζει με περιφρόνηση :

— Πφ... Σπουδαία ή μορφο- νιά ! Έγώ είμαι μούρλια και κανένας δέν σφάζεται έξ ύ- παιτιότητός μου. Με συγχω- ρείτε κι' όσας !

Έπί τέλους, ό ένας λευκός καταφέρνει νά σπαράξει τόν άλλον. Αύτός π' άπόμεινε ζων-

ταγός, διατάζει τούς άραπάδες πού κρατάνε τή Θύελλα :
— Άφήστε τη λεύτερη. Τώρα πιά είναι γυναίκα μου !

Οί Μαυροί έκτελούν τή διαταγή του. Παρατάνε τήν ξανθιά Γυναίκα.

Αυτό περίμενε κι' ή Θύελλα. Άμέσως, σάν λοβωμένη τίγρη, χύνεται στο λευκό Κακοῦργο. Ταυτόχρονα κάνει νά τραβήξει τό πιστόλι της.

Δέν προφταίνει. 'Ο Κσκοῦργος τήν άρπάζει στα γερά του μπράτσα. Τήν έμποδίζει νά τόν πυροβολήσει. Ούρλιάζει άγρια :

— 'Ωστε μάς κορόϊδευες τόση ώρα ; Μάς έβαλες νά σφαχτοῦμε άδικα. Πέθανε λοιπόν κι' έσύ σκύλλα.

Τροβάει μέ λύσσα τό μαχαίρι του. Κάνει νά τό καρφώσει στην καρδιά της.

"Ομως τήν ίδια στιγμή κάτι αναπάντεχο γίνεται :

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΖΕΪΝ

'Υπόκωφος πυροβολισμός άν τηχει. 'Ο μέρος πού γίνεται τό κακό, γεμίζει από βαρύ καπνό. "Ολοι, λευκοί κι' άραπάδες, σωριάζονται άνασθητοι κάτω. Μονάχα ό Ποκοπίκο προφταίνει, καθώς πέφτει, νά βγάλει σπαραχτικό ξεφωνητό :

— Βοήθεια, μάγκες ! Μέ φάγανε μισομπεόικα !

Λίγο πιά πέρα, ή Τζέϊν βάζει τό πιστόλι στη θήκη της ξώνης της. Μαζί μέ τόν Ταρζάν είχαν φτάσει εκεί. πρίν από λίγες στιγμές. Είδαν μέ φρίκη τό κακό πού θά γινόταν.

'Η Αρχόντισσα της Ζούγ-

κλας προφταίνει και ρίχνει μιá σφαίρα μέ άναισθητικό άέριο. 'Η Θύελλα, ό Κεραυνός κι' οί δύο Νάνοι, σώζονται από βέβαιο και φριχτό θάνατο !

'Ο Ταρζάν κι' ή Συντρόφισσα του περιμένουν λίγο νά πέσει ό καινός. Τέλος πλησιάζουν προσεχτικά...

'Η Θύελλα έχει δώσει στη Μητέρα της και τó αντίδοτο πού συνεφέρνει τ' άναίσθητα θύματα τού πιστολιού της.

'Η Τζέϊν τó βάζει στη μύτη της Κόρης της, τού Κεραυνού, της Χουχούς και τού Ποκοπί-

Τήν άλλη Τρίτη
νά μή ζητήσετε από
τά Περιπτερά τόν
«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»
άλλά τόν
«Κ. ΟΥΡΣΑΡΟ»

κο. "Ολοι άμέσως συνέρχονται. Πετιώνται όρθοί.

'Ο «Δυσθεόρατος "Αντρακλας» κυττάζει γύρω χαμένα. Νομίζει πώς είναι σκοτωμένος. Άσυναίσθητα φέρνει τó χέρι στη λαβή της χατζάρας. Μουρμουρίζει άγρια :

— Άμάν, άδερφέ μου !... Ποιος μέ «καθάρισε» νά τόν κατασφάξω άναφανδόν !

'Ο Κεραυνός κι' ή Θύελλα λένε στέν Ταρζάν και στη Τζέϊν τά καθέκαστα.

Τούς μιλάνε γιά τó λευκό 'Αρχικακοῦργο πού βρίσκεται νεκρός μπροστά τους. Γιά τó τεράστιο κάτοπτρο πού έρριχ-

νε τις άκτινες του θανάτου. Για τό άγαλμα της Θεάς Γκαράγκα που μιλούσε μ' ένα κρυφό μεγάφωνο Και για όσα άλλα είχαν συμβεί.

Το ίδιο κι' ό "Αρχοντας της Ζούγκλας μέ τη συντρόφισσά του. Τούς λένε κι' αυτοί για τό μεγάλο "Ιστοφόρο. Για τούς νεκρούς "Αραπάδες, που μέ ειδική κατεργασία γινόντουσαν αρχαίες μούμιες. Και για τόσα και τόσα άλλα.

Τέλος, ό Ποκοπίκο, μέ δυό μονάχα λέξεις, δίνει τόν καλύτερο χαρακτηρισμό τών λευκών Κακούργων :

—Μ' άλλα λόγια, τό όποιον, οι λεγόμενοι ήτανε ..Μουιατζήδες και Νεκροβιομήχανοι!

• "Ο Ταρζάν, ή Τζέϊν, ό Κεραυνός, ή Θύελλα, ή Χουχού κι' ό Νάνος, κατεβαίνουν στην παραλία του Νησιού...

Μπαίνουν στη βάρκα του "Ιστοφόρου Τραβάνε κοιπιά. Προχωρούν για την άντικρυνή όχθη της Ζούγκας...

Και νά: Δέν έχουν διασχίσει ούτε τή μισή απόσταση, όταν τρομαχτική έκρηξη άντηχεί!...

"Όλοι γυρίζουν τά κεφάλια. κутτάζουν ξαφνιασμένοι.

•Αλίμονο! Τραγικά μεγάλο πρεπο θέαμα άντικρύζουν τά μάτια τους :

Τό μεγάλο Καράβι τών Κακούργων έχει τιναχτεί στόν άέρα!

Τό φυτίλι του Ταρζάν είχε φτάσει στην άποθήκη τών πυρομαχικών...

•Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας

ψιθυρίζει :

—Ήταν μιá δίκαιη τιμωρία για κακούργους σάν αυτούς!..

• Σέ λίγο βγαίνουν στην όχθη. Πατάνε στο χώμα της Ζούγκλας. Προχωρούν για την άγπημένη περιοχή τους.

Έχει αρχίσει πιά νά νυχτώνει...

•Ο Ταρζάν φαίνεται μελαγχολικός. Βαθιά συλλογισμένος.

•Ο Κεραυνός μурμουριζει άνήσυχος :

— Πέρτεργο! Πώς ό Πατέρας κι' ή Μητέρα μου δέν φάνηκαν; Δέν είχαν πεί πώς θά συναντηθούμε στις έκβολές του Ποταμού; Μήπως στο δρόμο πάθαν κανένα κακό;

Τήν ίδια άνησυχία δείχνει κι' ή Θύελλα. "Όμως ή Τζέϊν τούς καθησυχάζει :

— Μπά!.. Δέν θά συμβαίνει τίποτα άπ' όσα φανταζόμαστε! Θά βαρέθηκαν και γύρισαν στο βουνό τους. Αύριο θά τούς συναντήσουμε. .

•Όταν φτάνουν κοντά στο βραχώδικο βουνό, ό Κεραυνός θέλει ν' άνέβει στην κορφή Νά 'δει τούς γονιούς του. "Όμως ή Τζέϊν κάνει τ' αδύνατα—δυνατά νά τόν έμποδίσει.

—Πάμε στη Σπηλιά μας τώρα. Θά χασομερήσουμε και θά νυχτώσει... Οι κίνδυνοι στη Ζούγκλα είναι μεγάλοι!..

•Ο Νέος θέλει νά τούς ακολουθήσει, μά θέλει και νά μάθει για τούς δικούς του.

•Αμέσως φουσκώνει τά πλάτια στήθειας του. Αρχίζει νά

φωνάζει, όσο πιο δυνατά μπορεί :

— Πατέραααα ! Μητέρα !..

‘Ο αντίλαλος φτάνει στην κορφή. ‘Η βροντερή φωνή του Γκαούρ τ’ αποκρίνεται :

— ‘Ε, Κεραυνέεε ! Τί σύμβαίνειειει !..

— Είσαι καλά κι’ εσύ κι’ η μητέρα ;

— Ναί !

‘Ο Νέος προχωρεί τώρα χαρούμενος. ‘Η κακιά ύποψία δεν τον βασανίζει πιά...

‘Ολοι μαζί, φτάνουν στη Σπηλιά του ‘Αρχοντα της Ζούγκλας.

Τότε μονάχα καταλαβαίνουν πως ο Ποκοπίκο δεν βρίσκεται μαζί τους.

Σίγουρα ό ἄμοιρος Νᾶνος ἔχει χαθεί στο δρόμο.

‘Η Χουχου βάζει τὰ κλάματα :

— Θεός σχωρέσ’ τὸ χρυσό μου !.. Κανένας ἄγριος κόνικλος θὰ μοῦ τὸν κατασπάραξε... Τὸν εἶχανε ἄχτι, γλέπεις !..

ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΤΑΡΖΑΝ—ΓΚΑΟΥΡ

“Ας γυρίσουμε τώρα λίγο πίσω στην Ιστορία μας. “Ας παρακολουθήσουμε τὸν Γκαούρ καὶ τὴν Ταταμπού, ἀπ’ τὴ στιγμή πού ξεχώρισαν ἀπ’ τοὺς ἄλλους. Πού πήραν τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ βραχώδες βουνό τους...

Προχωροῦν ἀρκετὰ ἔτσι ‘Αμίλητοι κι’ οἱ δυὸ καὶ συλλογισμένοι. Τέλος, πρώτη ἡ μελαψή ‘Ελληνίδα, λύνει τὴ σιωπή. Κυττάζει στὰ μάτια τὸ Σύντροφό της. Τὸν ρωτᾷ :

— Πέσ’ μου Γκαούρ : Θὰ χτυπηθεῖς μὲ τὸν Ταρζάν ;

‘Εκείνος μουρμουρίζει :

— Ναί ! Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιῶς. ‘Η προσβολὴ πού μοῦκανε αὐτὴ τὴ φορὰ, μονάχα μὲ τὸ αἷμα ξεπλένεται.

Συνεχίζει σὰν νὰ παραμιλάει :

— ‘Ισως νᾶχει δίκιο ὁ Ταρζάν. ‘Εγὼ κι’ εσύ εἴμαστε ξένοι ἐδῶ στὴν περιοχὴ του. Τοῦ κάνει κακὸ νὰ ζοῦμε στὴ χώρα πού εἶναι ἀρχοντας. Πού βασιλεύει. “Ομως κι’ ἐμεῖς ἔχουμε ἀγαπήσει αὐτὰ τὰ χῶματα. Θέλουμε, μὰ δὲν μποροῦμε νὰ φύγουμε. Νὰ τὰ στερηθοῦμε !

• Γι’ αὐτό, τὸ κακὸ πρέπει νὰ πάρει τέλος. “Ας μὲ σκοτώσει καλύτερα. Μοναχά ἔτσι θὰ μπορέσει νὰ μὲ διώξει, μὰ γιὰ πάντα ἀπ’ τὴν περιοχὴ του !

• “Ενα μονάχα θέλω : “Η τὸν σκοτώσω, ἢ μὲ σκοτώσει. νὰ μὴ μάθουν ποτὲ τίποτα τὰ παιδιὰ μας : “Ο Κεραυνός κι’ ἡ Θύελλα. “Ας ζήσουν εὐτυχισμένοι νὰ χαροῦν τὴν ἀγύπη τους.

Τὰ μάτια τῆς Ταταμπού ἔχουν βουρκώσει. Ψιθυρίζει :

— “Οχι. Γκαούρ ! Δὲν πρέπει νὰ χτυπηθεῖς μὲ τὸν Ταρζάν. Ξέχασε τὴν προσβολὴ πού σοῦκανε. ‘Η Γιοχάνα λέει πῶς τὸ Χριστὸ τὸν σταύρωσαν. Κι’ ὅμως αὐτὸς πάνω ἀπὸ τὸ Σταυρὸ τοῦ μαρτυρίου, συχώρεσε τοὺς δημίους του !

‘Ο μελαψὸς Γιγαντας μουρμουρίζει θλιμμένα :

— ‘Αλίμονο : Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἄλλοιῶς !

Συνεχίζουν σιωπηλοί πάλι τὸ δρόμο τους. Κοντεύουν νὰ φτάσουν πιά στὸ βραχώδικο βουνό.

Καὶ νά: Ξαφνικά κἀτι φοβερό γίνεται. Ἀκριβῶς πάνω στὸ μονοπάτι, κάποιος ἔχει στήσει μιὰ μεγάλη σιδερένια παγίδα. Σὰν αὐτὲς ποὺ χρησιμοποιοῦν γιὰ θεριὰ τὴν ἔχει σκεπάσει μὲ λεπτά χτυμόκλαδα. Ὁ Γκαούρ κ' ἡ Ταταμποὺ δὲν τὴν προσέχουν. Πατοῦν πάνω.

Οἱ τρομερὲς ὀδοντωτὲς δαγκάνες κλείνουν μ' ἀφάνιστη ὀρμή. Τοὺς πιάνουν ἀπ' τὰ ποδάρια.

Οἱ ἄμοιροι Σύντροφοι οὐρλιάζουν ἀπ' τοὺς ἀβάσταχτους πόνους. Παλεύουν καὶ χτυπιῶνται γιὰ νὰ λευτερωθοῦν.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ τρομερὸς Γιαχάμπα ἀκούγεται νὰ καγχαίζει:

— Χά, χά, χά! Ἐπὶ τέλους «πουλάκια» μου. Σὰς ἔπιασα στὸ δόκανο.

Τραβάει ἀμέσως τὴν τεράστια μαχαίρα του. Τρέχει μακισμένος πρὸς τὸ μέρος τους. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ τοὺς ἔχει κατασπαράξει.

Μὰ ὁ ὑπέροχος Ἑλληνας δὲν εἶναι ἀπὸ κείνους ποὺ χάνονται ἔτσι εὐκόλα.

Μπροστὰ στὸ Χάρο ποὺ βλέπει νὰ πλησιάζει, κάνει μιὰ ἀπεγνωσμένη, μιὰ τρελλή προσπάθεια. Τραβάει μὲ ὑπεράνθρωπη δύναμη τὸ πόδι του ἀπ' τὴν παγίδα. Τὰ δόντια τῆς δαγκάνας σχίζουν τὶς σάρκες του. Ὅμως καταφέρνει νὰ

τὸ βγάλει.

Λεύτερος τώρα κάνει νὰ χυθεῖ πάνω στὸν Γιαχάμπα ποὺ φτάνει.

Μὰ δὲν προφταίνει. Ὁ μαυρὸς, κακοῦργος σταματᾷ ἀμέσως. Γυρίζει. Τὸ βάζει τρομαγμένος στὰ πόδια. Ποτὲ δὲ μπορούσε νὰ φανταστεῖ πὼς ὁ διαβολεμένος Ἑλληνας, θὰ κατάφερνε νὰ ξεφύγει ἀπὸ μιὰ τέτοια φοβερὴ παγίδα.

Ὁ Γκαούρ δὲν μπορεῖ νὰ τρέξει. Τὸ πόδι του πονάει ἀφάνταστα... Σκύβει ὁμως γρήγορα κάτω. Ἀρπάζει μιὰ πέτρα. Τὴν πετάει μὲ τρομαχτική δύναμη.

Ἀλλ' ἰμὸν! Τὸ βαρὺ λιθάρι βρίσκει τὸ Γιαχάμπα στὴ ράχη. Τὸν σωριάζει κάτω ἀναίσθητο.

Ὁ μελαψὸς Γίγαντας τρέχει ἀμέσως κοντὰ στὴ Συντρόφισσά του, ποὺ σπαρταράει πιασμένη στὴν παγίδα. Τὴ λευτερώνει κι' αὐτή.

Ἡ Ταταμποὺ τὸν τραβάει νὰ φύγουν. Ὅμως ὁ Γκαούρ κοντοστέκεται. Κυττάζει μὲ συμπόνια πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀναίσθητου Κακούργου.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα τοῦ φωνάζει μὲ θυμὸ:

— Πᾶμε ἐπὶ τέλους! Μὴ φοβᾶσαι γιὰ τὴ ζωὴ του. Σὲ λίγο θάναι ὀρθός! Κακὸ σκυλὶ, ψόφο δὲν ἔχει...

Ὁ Γίγαντας τὴν ἀκολουθεῖ. Φεύγουν. Φτάνουν γρήγορα στὴν κορφή τοῦ περήφανου Ἑλληνικοῦ βουνοῦ.

Ἡ Ταταμποὺ γιστρεύει μὲ τὰ βότανα τὶς πληγὲς στὸ πόδι

τοῦ ἀγαπημένου Συντρόφου
της.

Κοντεύουν πιά μεσάνυχτα.

Ὁ Ταρζάν κοιμάται βαθιά
σὴ Σιηλιά του. Ἡ σατανικὴ
Τζέιν τὸν σκουντάει. Τοῦ ψι-
θυρίζει ὅσο πιὸ σιγὰ μπορεῖ.

— Σήκω λοιπόν... Ξεχνᾷς πῶς
πρέπει νὰ πᾶς στὴ λίμνη Ζάγ;
Ἡ μήπως διλιάζεις νὰ χτυπη-
θεῖς μαζί του;..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
πετιέται ὀρθός. Τραβάει ἀπ'
τὴ ζώνη τὸ μαχαίρι του. Τὸ
πετάει μὲ περιφρόνηση σὲ μιὰ
γωνιά. Ρίχνει ματιὰ γεμάτη
ἀηδία στὴ Τζέιν. Προχωρεῖ
στὶς μύτες τῶν γυμνῶν ποδα-
ριῶν του. Βγαίνει ἀπ' τ' ἄ-
νοιγμα τῆς Σιηλιάς. Τρέχει
πρὸς τὴ λίμνη Ζάγ... Χάνεται
σὰν δαίμονας στὸ μαῦρο σκο-
τάδι τῆς τραγικῆς νύχτας.

Μέσα στὴ Σιηλιά, ἡ Ἀρ-
χόντισσα τῆς Ζούγκλας τριβει
χαρούμενη τὰ χέρια της. Μουρ-
μουρίζει:

— Ἐπὶ τέλους ἰ.. Θὰ ἴσου-
χάσω μιὰ γιὰ πάντα ἀπ'
αὐτοῦς ἰ..

Ὁ Ταρζάν φτάνει λαχανια-

σμένος στὴν ὄχθη τῆς Λίμνης.
Ὁ Γκαοὺρ βρίσκεται ἀπὸ ὡ-
ρα ἐκεῖ Ἡ γιγαντόσωμη σι-
λουέιτα του φαντάζει τρομαχ-
τικὴ στὸ σκοτάδι.

Οἱ δύο γίγαντες στέκουν ὁ
ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλον..

Ὅμως κανένας ἀπ' τοὺς
δύο δὲν ξέρει, πῶς κάπου ἐκεῖ
κοντὰ, βρίσκεται κρυμμένος
στὰ χαμόκλαδα κάποιος ἄν-
θρωπος... Κάποιος ποὺ τοὺς
παρακολουθεῖ. Ποὺ τοὺς πα-
ραμονεύει...

Πρῶτος ὁ Γκαοὺρ ρωτᾷει
τὸν ἀντίπαλό του:

— Εἶσαι σύμφωνος Ταρζάν;
Θὰ χτυπηθοῦμε μέχρι θά-
νάτου.

Ὁ Ταρζάν τ' ἀποκρίνεται
ἀτάραχος:

— Ναι, Γκαοὺρ ἰ.. Δὲν θὰ
σταματήσω. ἂν δὲν σέ 'δῶ νὰ
σωριαστεῖς κάτω νεκρός ἰ

Ἀλίμονο ἰ Ἡ μοιραία σιγ-
μὴ ἔχει φτάσει. Οἱ δύο Ἀν-
δρες φουσκώνουν τὰ πλατεῖα
στήθια τους Βγάζουν τὶς
τρομαχτικὲς κραυγές τους. Μ'
ἀφάνταστη ὀρμὴ, χύνεται ὁ
ἕνας πᾶν στὸν ἄλλον ἰ

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ «ΕΝΘΥΜΙΟ» ΤΟΥ «ΚΟΥΡΣΑΡΟΥ»

Ὅσοι θέλουν ν' ἀποκτήσουν ἐντελῶς δωρεὰν τὴν ΠΙ-
ΝΑΚΟΘΗΚΗ τῶν 14 νέων Ἡρώων τοῦ «ΚΟΥΡΣΑΡΟΥ»
ἂς γράψουν στὴ Διεύθυνση: ΝΙΚΟΝ Β. ΡΟΥΤΣΟΝ Ἀγίου
Μελετίου 93β — Ἀθήνας. Θὰ τὴ λύβουν ἀμέσως, χωρὶς
καμμιά δική τους ἐπιβάρυνση.

ΠΡΟΣΟΧΗ:

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ
ΔΕΝ θὰ ζητήσετε ἀπὸ τὰ Περίπτερα τὸν

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

ἀλλὰ θὰ ζητήσετε τὸν

“ΚΟΥΡΣΑΡΟ”

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ-ΘΑΥΜΑ

Ὁ Συγγραφεὺς

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

σᾶς παρκαλεῖ νὰ διχβάσετε τὸ πρῶτο τεῦχος
τοῦ νέου Ἀναγνώστητός του.

ΕΙΝΑΙ ΚΑΤΙ

ποὺ δὲν ἔχετε ξαναδιαβάσει στὴ ζωὴ σας.

Κᾶτι ποὺ θὰ σᾶς μείνει ἀλησιμόνητο!

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ

Ο

“ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ,”

Τὸ πρῶτο Βιβλίο — Θαῦμα

μὲ τὸν τίτλο:

“ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ,”

ΘΡΙΑΜΒΟΣ! ΘΡΙΑΜΒΟΣ!

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ

14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1952

Θά κυκλοφορήσει σ' ολόκληρη τὴν Ἑλλάδα
καὶ στὸ Ἐξωτερικὸ τὸ πρῶτο

ΒΙΒΛΙΟ ΘΑΥΜΑ

Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Τὸ πιὸ συναρπαστικὸ Ἀνάγνωσμα
ἃς ὅσα ἔχουν κυκλοφορήσει ποτέ.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΤΩΝ

ΚΟΥΡΣΑΡΟ

Ἀπίστευτα θαλασσινὰ κατορθώματα Ἑλλήνων Ἡρώων.—
Κιταπληκτικὲς Περιπέτειες; σὲ νέες ἄγνωστες καὶ πικρὲς
νὲς Ζούγκλες.—Συναρπαστικὲς ἐξερευνήσεις σ' ἐξωτικὲς
καὶ μυζητηριώδεις Χῶρες; τῆ; Γῆ;

ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ

(Τὸ Βιβλίο θαύμα)

ΨΥΧΑΓΩΓΙΚΟ ΚΑΙ ΗΘΙΚΟΠΛΑΣΤΙΚΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Τὸ γράφει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τὸ πρῶτο τεύχος, θὰ ἔχει τὸν τίτλο:

"ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ"

Διαβάστε ὅλοι τὸν

« ΚΟΥΡΣΑΡΟ »

ΣΟΒΙΟ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ - ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΗΣ.

ΤΡΙΤΗ 14 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1952

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπημένοι μου φίλοι κι’ εχθροί :

Σήμερα θα μάθετε ένα πολύ ευχάριστο νέο :

‘Από την έρχομένη Τρίτη, 14 ‘Οκτωβρίου 1952 θ’ αρχίσει να κυκλοφορεί τακτικά κάθε έβδομάδα, ένα νέο βιβλίο—θαύμα, ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ.

‘Η έκδοση και κυκλοφορία του «Γκαούρ—Ταρζάν» θα διακοπεί για ένα μικρό χρονικό διάστημα. Για να ξεκουραστείτε κι’ έσείς που 2 1)2 ολόκληρα χρόνια τώρα τον διαβάζετε, κι’ εγώ που τον γράφω.

‘Ο «ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ» θα κυκλοφορεί την ίδια μέρα που κυκλοφορούσε ο «Γκαούρ—Ταρζάν», δηλαδή κάθε Τρίτη, και θα έχει 2.000 δραχμές όπως κι’ εκείνος.

Σας συνιστώ και σας παρακαλώ να διαβάσετε το πρώτο τεύχος, που έχει τον τίτλο «ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ».

‘Εκανα ότι μπορούσα για να σας παρουσιάσω ένα εξαιρετικό και ενδιαφέρον βιβλίο, με σοβαρή και αξιοπρεπή έμφανιση, χωρίς παρδαλές και καρναγιοζιστικές πολυχρωμίες.

‘Οι 14 νέοι ήρωες του καινούριου ‘Αναγνώσματος, τυπώθηκαν σε καλλιτεχνική χρωματιστή Πινακοθήκη ‘Τό ώραίο αυτό ΕΝΘΥΜΙΟ τό μοιράζω έντελώς δωρεάν στους φίλους και τους εχθρού μας.

‘Οσοι θέλουν να τ’ αποκτήσουν άς μου γράψουν στη Διεύθυνση: **Νίχον Β. Ρούτσον, ‘Αγίου Μελετίου 93β, ‘Αθήνας.**

Θα τό λάβουν άμέσως με τό Ταχυδρομείο, χωρίς καμμία δική τους επιβάρυνση.

‘Οσοι από την ‘Αθήνα θέλουν, μπορούν να περνάνε και να τό παίρνουν από τό Γραφείο μου, στην πάρα πάνω διεύθυνση.

* *

Παρακαλώ όσους διαβάσουν τό πρώτο τεύχος του «ΚΟΥΡΣΑΡΟΥ», άν έχουν την καλωσύνη, να μου γράψουν τις έντυπώσεις τους.

* *

‘Οσοι έχετε να λάβετε κονκάρδες να περάσετε να τις

πάρετε τὸ ταχύτερο ἀπὸ τὸ Γραφεῖα μου.

Φέρνει μεγάλη ἀνωμαλία στὴν ὑπηρεσία μας ἡ καθυστέρηση αὐτή.

Καὶ τώρα μιά ματιά στὴν 'Αλληλογραφία: *Κ. Μπούτλαν* καὶ *Α. Καλαφάτην*. Πολὺ λυπήθηκα πού ἤρθατε σὸ Γραφεῖο καὶ δὲν μὲ βρήκατε. Μόνο κάθε Κυριακὴ δέχομαι τοὺς φίλους μας. Εὐχαριστῶ τὸν Πατέρα σου, ἀγαπητὲ Κ. Μπούτλα, γιὰ τὴ γνῶμη του πού τόσο μὲ τιμᾷ.

Εὐχαριστῶ ἐπίσης καὶ τοὺς πάρα κάτω καλοὺς μου φίλους γιὰ τὰ γράμματά τους ;

Σ. Καραμπινόν, Φ. Μινέτον, Ρενάν Ξανθιώτου, Μαριάν 'Ανδριτσάκου, Σ. Μαχαιράν, Α. Σδρένιαν, Θ. 'Υψηλάντην, Β. Τσιρώνην, Α. Νίκαν, Σ. Λαδόπουλον, Α. Χόρτην, Ι. Κουτσοῦκον, Π. Γερασίμου, Σ. Παμπούκαν, Δ. Βεζύρογλου, Σ. Διδασκάλου, Σ. 'Αντωνέλλαν, Ν. 'Ιωσηφίδην, Ν. Μπλαζουδάκην, Δ. Κοτρώνου-λαν, Ν. Πάνον, Γ. Καμαριώτην, Π. 'Ιωαννίδην καὶ Γ. 'Ιωαννίδην, Τ. Κωβαῖον, Χ. Ρωμελιώτην, 'Ελλάδα Δοξακοπούλου, Ι. Πανουργιάν, Α. Φαρμάκην, Α. Κριτσέλην, Ν. Διαμαντάν, Ι. Παπάνην, Α. Τσιπολίτην, Καίτην Μόλλα, Ν. Ζωγραφάκην. (Τὸ ἐξώφυλλο τοῦ 4ου τόμου δὲν ἔχει τυπωθεῖ ἀκόμα). Α. Καμπλήν, Ι. 'Αγγελίδην, Β. Γκαλαῖτσην, Ι. Λαβόν, Σ. 'Αλεξίου, Α. Παπαγιαννόπουλον, Σ. Πετά-

σην, Ε. Πατρίκιον, Π. 'Αλεξίου, Ι. Παντελαῖον, Δ. Μαυρέαν, Ν. Δημητσάνην, Θ. 'Αρτεμάκην, Φουτζουτζόγλου, 'Ανναν Χάκου, Ζίναν Ζαχούρη, Κ. Σταλόν, Φ. Ρουμπάκον, Μαίρην Σαφοπούλου.

Γ. Δ. 'Αραπογιάννην. ('Όταν ἔλθετε στὴν 'Αθήνα, σὰς περιμένω. Δυστυχῶς δὲν μοῦ μένει στιγμή ἐλευθέρη νὰ σοῦ γράψω). Κ. Σταμάτην. (Εὐχαριστῶ κι' ἐσένα καὶ τὸν καλὸ πατέρα σου). Ι. Α. 'Αγγελίδην, (Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα ὅσα μοῦ γράφετε. Σὲς θεωρῶ σὰν τοὺς πιὸ καλοὺς μου φίλους). Δ. Χατζηαποστολάκην (Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὸ ὑπέροχο γράμμα σου).

Σ. 'Αρχοντὴν (Σ'εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, καλέ μου φίλε. Τὸ γράμμα σου μ' ἔκανε νὰ δοκρῦσω) Α. Νικολάου, Α. Βρατσάλην, Ρόδον ('Η σφραγίδα τοῦ ἔστειλες ἔχει —ὅπως εἶδες— διαγραφεῖ. 'Ανῆκει σὲ τόμο πού ἀγόρασες στὴ μισὴ τιμῇ. *Δηλαδὴ σχεδὸν δωρεάν*. Δὲν μᾶς λυπᾶσαι λοιπὸν νὰ ζητᾶς καὶ ἐνθύμιο ;) Α. Χίου, Ι. Παντιζόπουλον, Σ. Γιαννακόπουλον, Γ. Σωτηρόπουλον, Κ. Παριενίων, Τσιότσιον, Κ. Περισσώτην, Ε. Παναγόπουλον, Κ. Ρενιώτην (εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα σοῦ γράφεις. 'Εστὶ εἶναι παιδί μου. 'Αλλὰ ἐμεῖς

πρέπει να δείξουμε πώς είμαστε ανώτεροι). Α. Κοντογιάννην, Δ. Πειτρόπουλον, Α. Κορουλήν, Γ. Θωμόπουλον, Σ. Κοτσιλίνην, Δ. Βλαχόν, Χ. Κολύδαν, Γ. Μαντόπουλον, Γ. Θαιόπουλον Α. Ανατολίτην, (Έν τάξει, παιδιά, Στείλτε να πάρετε τούς τόμους σας) Κ. Σταμάτην, Ν. Ζωγρσφάκην (τά Παρσινύθια θά συνεχιστοῦν), Σ. Ανδριτσάκην, Μ. Γρεβεάν, Έμμ. Παμπουκάν, Χ. Παγώνην (Τά 12 τεύχη τοῦ σοῦ λείπουν κάνουν 18 000 καὶ 2,000 γιὰ γραμματόσημα) Α. Ήλια-

ρείζην, Γ. Θωμόπουλον.

“Οπως έχουμε ξαναπεί, ὁ Μπού—Μπαχάν ἦταν ὁ Κράουζ. “Οσοι ἔστειλαν σωστή λύση, μποροῦν νὰ πάρουν τούς τόμους Γκαούρ—Ταρζάν Α καὶ Β. καὶ Ποκοπικό Α, με ἔκπτωση 50 ο/ο.

Καὶ τώρα τὸ ραντεβού μας τὴν ἄλλη τρίτη σὲν «ΚΟΥΡ. ΣΑΡΟ».

Σὰς εὐχριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ο Κος ΝΙΚΟΣ

«ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΙΝΟΣΗΣ

Δριθμ. τεύχους 52

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 7 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

Σ Ε Ο Λ Α Τ Α Ε Λ Λ Η Ν Ο Π Ο Υ Λ Α

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴ σύνταξη : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93 β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ Ἀναξαγόρα 20

Προσσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — Ἀναξαγόρα 20—ΑΘΗΝΑΙ
(Πισω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἓνα χρόνο δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὄσους ἀνήκουν σὲ Ὅμάδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61—Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΚΑΛΩΣΥΝΗΣ ΓΙΟΧΑΝΑ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000